

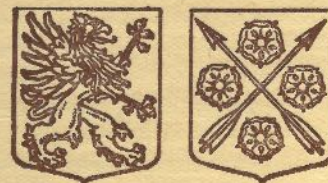
TIERPS TRYCKERI
AKTIEBOLAG
1957

Södermanlands-Nerikes Nation

MAJHÄLSNING

till landsmännen

30

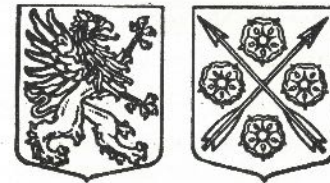
UPPSALA 1957

Södermanlands-Nerikes Nation

MAJHÄLSNING

till landsmännen

30

UPPSALA 1957

INNEHÅLL.

Från vår till vår	Sid. 3
Landsmännen	17
Nationens ämbetsmän	21
Utgående balanser	23
In memoriam	25
Ernst Hugo Gyllander. Av Erik Larsson	39
Studentfamiljerna och bostadsfrågan. Av L. B.	44
Några byggnadsfrågor. Av Jonas L:son Samzelius	46
Poeten från Cambridge. Av Sven Fält	55
Nyare Sörmlandslitteratur. Av M. Essén	60
Nylands nation. Av L. B.	62
Veteranerna	65
Tioårsregister	67

Från vår till vår

April, april, din dumma sill . . .

Detta var Erik Larssons slutord för ett år sedan, då han kastade pennan och ansvaret för kommande vartillvårkrönikor från sig och sprang ut i aprilblåsten. Men han hade mycket att göra, så mycket bör vara honom förlåtet. Aprilmånaden blev ovanligt intensiv, och den sedvanliga och så behövliga uppladdningen inför månadsslutet blev det inte tid till. Kulturen, en enligt Ergo så sällan sedd gäst på nationerna, hade lockats till Loire-borgen.

Lillemor Erikson avslutade sitt sällsynt charmfulla envælde i boktor-net med att framvisa för nationen en f. d. bibliotekarie, filmproducenten Rune Waldekranz, som berättade om den mödosamma vägen han vandrat från inre biblioteksrummet till Sandrews speceriaffär och fröken Julie. Kvällen var lika lyckad som fröken Eriksons för tillfället ny-anlagda svinrygg.

Hedersledamoten Edvard Thermanius hade ombetts gästa nationen, och som den sanne landsmannen hörsammade han kallelsen. Inför en synnerligen förnämlig åhörarskara, bl. a. sex hedersledamöter, framförde han sina åsikter om kritiken av greve Bernadottes insatser under krigets slutskede. Han ansåg, att greve Bernadottes arbete var av oerhörd betydelse för räddningsaktionens genomförande. Spagetti och rödvin serverades sedan, och då inträdde också en utvald, liten — men fullt hörbar — del av Hornboskapen och framförde ett musikaliskt tack till talaren. Välljudet pressade fram tårar i hans ögon. Stämningen för kvällen var på toppunkten, och det hela blev en oförglömlig nationskväll tillsammans med gamla nationsvänner.

Så äntligen. Rulle ställde undan snöskyffeln, och blommorna började titta fram. Med dem följde först Martin Cressey från Cambridge och sedan Kaj Nyreén alias Nyrra från Nylands nation. Och sedan kom sista april.

Vita mössor slog ut vid 3-slaget, och sedan hastade man till nationen för att tillse att en f. d. tredje kurator fick Einar Petri minne. I år var

det Jan Hultgren som stod i tur. Han ansågs vara lika god kamrat som han är lång så kamratstipendiet tillföll nog rätt man.

Man färdknäppade och gick till slottet. Där sjöng man och talade vackert, men vi väntade på det som bättre var. Och det kom. Med facklor och Hornboskapen i täten gick tåget till Gillet och smörgåsbordet. Sedan passerade man på hemvägen Värmlands, där Sven de Champs läste upp något egenhändigt skrivet om usla värmlänningar och annat löst folk. Deras svaga försvarstal drucknade i hornboskapens tubor. Till ytterligare smälek hade en värmlänning funnit Vägen och insett Sanningen och följdriktigt gått över till vår nation, och denne Olle Malmström blåste nu trumpet i idel glädje.

På nationen var det lugnt och trevligt, för Smålands förste kurator hade erkänt, att de intet hade att säga, så vi förskonades från deras besök. Festen var således lyckad och fullt traditionsenlig.

Majmiddagen var som vanligt en solenn högtid. Vid de vitaste dukar satt de trevligaste människor och de bonnaste mots svävade från mun till mun. Förste kurator Erik Larsson hälsade fil. d:r Gösta Berg som hedersledamot; dennes framstående insatser som folklivsforskare och som chef för Skansen framhölls av talaren. Olle Renck fick som andre kurator tillfälle att inför en oförstående församling sjunga Strängnäs lov. Resultatet blev över all förväntan gott, och nationen har sedan valt två strängnäsdiaknar till andrekuratorer. Under nationsexercisen fick auktor ett länge åstundat tillfälle att försvinna in i skogen med nationens bättre hälft, under det att den manliga delen övade sig i vapnens bruk under ledning av Stig Hellsten på den plats »där Upplands ungdom sedan medeltiden har samlats till landets värn» enligt chefen för f. d. Upplands regemente.

Väl återkommen till nationen bänkade man sig och Carl-Uno Sjöblom fick betalt i natura för det utmärkta framförandet och avsjungandet av Sven Delblancs krönika.

Den 8 maj samlades man till terminens sista landskap. Efter intensiv skuggboxning blev Sven Fält förste kurator. Olle Renck efterträddes av klasskamraten jur. stud. Arne Nilsson. Fil. pol. jur. stud. Per Giertz blev klubbmästare och Britt-Marie Mårtensson blev chef för det utökade linne- och porslinsförrådet. Porträttkatalogen kom aldrig att se dagens ljus. Fil. kand. Kerstin Olding hade samlat material och gjort upp en kalkyl, men det hela verkade för avskräckande, så till mångas sorg föll förslaget.

Vid kuratorsgasken på Gillet visade Pompe, den nyvalde bibliotekarien Göran Bergqvist, att han skulle lika fullständigt som tidigare en

Stor-Sven och en Gurra Gustavsson kunna fylla ut bibliotekariestolen och i hans tal till Lillemor instämde alla. Även alla de övriga ämbetsmännen talade och tackade en masse. Sedan följde den vanliga avslutningen på nationen, och alla visste, att sängen borde uppsökas men . . .

Den goda råd följer är vis och blir utsövd. Det var en samling trötta och veliga landsmän som tidigt på morgonen dagen efter anträdde den resa till Gränna, som beskrives i Hornboskapens vänners årsberättelse.

Återkomna till Uppsala hastade de uttröttade hornboskaparna att hyra frack och annat för att förbereda vårbalsfirandet. Dock fattades ju Sjöblom och Äqvist. De irrade omkring ute på Bromma för att möta Julle, och deras klädsel uppmärksammades som ett friskt initiativ från Turistföreningens sida att illustrera Sweden — the land of yesterday. Julle kom till Uppsala utan hjälp och med honom Margareta Bergh, som var utsänd att representera Nylands nation.

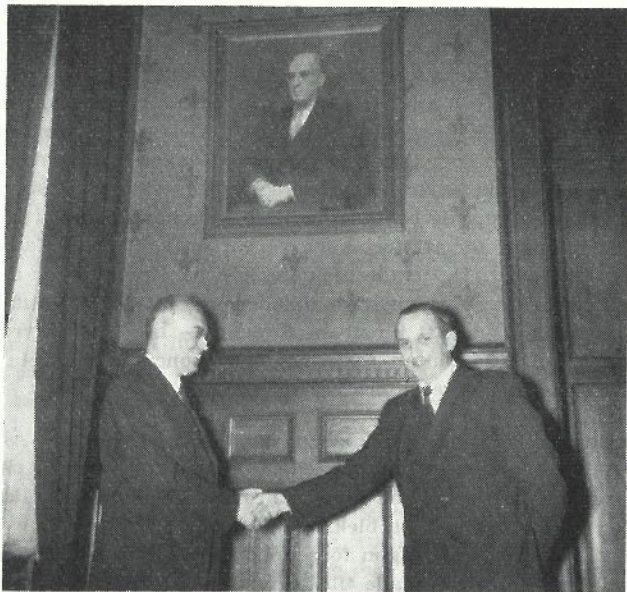
Vårbalsdagen började med skönsång av välartade gossar i Allmänna sången. Vårfesten blev ett minne, och så öppnade Olle Renck på champagnekorkarna för de invigda nere i kuratorsrummet. Han räknade de pärlande dyra dropparna och bleknade.

Årets vårbal stod icke någon föregående efter i fråga om esprit och festivitas. Tor Hultman talade till de mycket sköna, och sedan kunde klubbmästaren Mats Nöjd annonsera »talet till mig!» Då reste sig Maj Lindgren, och för kvällen dolde hon de V-Dalska knätofsarna under en förtjusande vit klänning. Sedan hon lovsjungit det manliga, reste sig Martin Cressey och sjöng sitt poem Swedish Idyll, i vilken han inlagt mycket vackert om nationen. En hälsning från Nylands nation framfördes sedan av Julle, vilken även lär lyssna till namnet Lindfors. Det fanns endast ett nyförlovat par, men Olle Hallberg med fästmö såg i stället desto lyckligare ut.

Efter vårbalen började landsmännen draga bort. Först reste våra gäster efter diverse avskedsfester och sedan reste vi övriga hem till Örebro eller Strängnäs eller bort till Paris, Marburg eller Hamburg.

Men allt arbete avstannade ej på nationen. Erik Larsson kunde inte lämna kuratorsrummet utan satt där och konverserade med prokuratorn, polismannen Rolf Lindqvist. Det var för övrigt fjärde året i följd Roffe kombinerade dessa två sysslor.

Redan i mitten av augusti började de första små rätta recentiorerna strömma hit. Kuratorerna hade all möda att få rum med alla i matrikeln. För att hjälpa dem en bit på väg »ad astra» ordnades som vanligt en temottagning. Erik Larsson berättade om nationen och ämbetsmännen om sig själva.

Nationens nya inspektorsporträtt. Förutvarande Inspektor Dick Helander och Förste kurator, Sven Fält.

Herrmiddagen blev en större succé än vanligt, och under fotbollsmatchen såg man nationens alla mer kända herrar delta med liv och lust från skäggyrde Inspektor till fjunige vpl. Olle Renck, på besök från S 1. Törsten blev till klubbmästarens glädje större än någonsin. Julle Lindfors från Nylands dök upp för att prova punschen. Allt detta hände den 13 september.

Landskapet inföll den 25 september och torde ha varit ett av de kortaste på de senaste åren, och andre kurator Arne Nilsson räknade in många tvåkronor i böter från 7-bio-besökare. Det mesta var också rutinären.

Smälänningarna tog bort sin flygel den 2 september. Några dagar senare avsvor sig farm. stud. Maj Lindgren V-Dala, knätofsar och folkdans och blev en av oss.

Recentiorsdagen den 29 september blev ett men för livet för många små liv. Uptakten var den vanliga lugna med en fotbollsmatch mellan

de små och de grånade seniorerna. De äldre vann överlägset till följd av längre rutin. Högtidligheten senare i aulan var högtidlig. Men hemkomna och mätta efter supén fick recentiorerna sedan veta något om livet och nationen av skändarna Axelman, Rydberg, Hambert och Forss. De överlevande dansade sedan hela natten.

Den 6 oktober hade nationen ett kärkommet besök. Konstnären Magnus Bjursten i Göteborg hade då fullbordat porträttet av nationens förre inspektor Dick Helander och vid ett cocktailparty på nationen samlades en mängd ämbetsmän från hans tid för att övervara högtidligheten. Förste kurator höll ett tal, vari han framhöll de insatser Inspektor gjort under de svåra krigsåren och med vilken glädje man nu gick att införliva det konstnärliga porträttet med den samling av tidigare inspektorsporträtt som redan fanns på nationen. Biskop Helander höll sedan ett fängslande tal och underströk däri framför allt den mission nationen har att fylla som förbindelselänk mellan årgångar och oliktankande. Nuvarande inspektor, prof. Claesson gav sedan middag i sitt hem för biskopen och några inbjudna äldre landsmän.

Tidigt följande morgon samlades nationsmedlemmar i stora skaror utanför nationshuset. Man betraktade himmelen med oro. Inspektorsresan skulle nämligen löpa av sin stapel och man fruktade kung Pluvius, som härjat väldeliga sista tiden. Men till allmän glädje blev det en av dessa underbart vackra senhöstdagar då naturens färgprakt sprakar mer än någonsin.

Kambos bussar följde punktligt den resplan tredje kurator Stig Källström gjort upp, och sakkunniga guider gjorde resan bildande. Inga-Lill Blohm beskrev Kvicksund med all den ingående kännedom som en 2-betygsuppsats skänker.

Vid Julita skans intog vi vår inte alltför frugala frukost och sedan kunde vi under major Adlercreutz' ledning bese allt det intressanta som samlats där. Resan gick sedan till Stora Sundby, som friherre Gustaf Klingspor under sin frånvaro givit sonen Fritz order att förevisa, och det var med berättigad stolthet denne utförde sitt uppdrag. Vi fick höra en del historier om familjespöket men det visade sig inte för oss. Vi var även trots detta fyllda av tacksamhet över att ha fått tillfälle att se denna magnifika byggnad med så många rika minnen.

Färden ställdes sedan till Carl Carlsson Gyllenhielms gamla slott Sundbyholm, där en utsökt god supé väntade oss. Som nationens gäst deltog bankdirektör P. Karlman, Eskilstuna. Efter en mängd tal och ett otal skålar bl. a. för den forne slottsherren, måste vi lämna Södermanland och resa tillbaka till Uppsala. Det var ett uppriktigt tack som framfördes till Inspektor för den så lyckade resan.

*Nationens — och därmed Veteranföreningens — nye skattmästare,
bankdirektör Ewert Jonson.*

Gåsmiddagen och Jonas 70-årsdag hade börjat kasta sin slagskugga framför sig, och därför hade nationens seniorer kallats samman i oktober för att dryfta det kommande skattmästarevalet. Det var en lysande samling av gamla ämbetsmän som mötte upp. Efter den allvarsamma delen av förhandlingarna fortsatte man med sexa och då fick man tillfälle att höra många lustiga episoder ur nationens historia relateras. Serveringspersonalen, — Kerstin Carlstedt och Birgitta Jansson — fick en inblick i livet bakom nationsfasaden som kom dem att blekna under Max Factors bästa crèmes.

Vår hedersledamot Erik Hjalmar Linder hade sänt sin äldste son till nationen, och eftersom Hasse varit en av Stockholms främsta skoljazzmusiker, övertalade klubbmästaren honom att kalla samman orkestern Pygmé-jazz-band och framträda inför landsmännen. Detta skedde den 27 oktober och var en bejublade tillställning.

Den 9 november inträffade den händelse, som hela terminen stått i centrum för nationens intresse. Nationen tågade med Hornboskapen i spetsen upp till Kåbovägen 22 för att hylla skattmästaren, den legendariske Jonas Samzelius, som fyllde 70 år. Hyllningar framfördes i form av blommor och vackra toner.

Följande dag den 10 november samlades nationsfullmäktige till sitt ordinarie sammanträde, och man gick att fatta flera beslut som skulle vara av stor betydelse för nationens framtid.

Medaljen över förre skattmästaren finns nu uppsatt i Arkadien. Skulptören Gösta Carell och fil. dr. Jonas Samzelius vid avtäckningen.

För första gången på 35 år skulle man välja ny skattmästare. Det var med sorg man godkände doktor Samzelius avsägelse, och man kände att en hel epok nu var slut. Till hans efterträdare valdes bankdirektör Ewert Jonson. Universitetsbokhandlaren, fil. lic. Nils Oskar Wallin avgick samtidigt som skattmästaren, så det måste väljas två nya till förvaltningsdirektionen. Dessa blev fil. mag. Ingvar Folkesson och fil. mag. Bo Nyman.

Fullmäktige beslöt sedan utan diskussion att inköpa en stor del av kvarteret, så nu återstår endast den Stavenowska fastigheten för nationen att förvärva, innan hela kvarteret blir vårt. Diskussion blev det sedan om nationen skulle köpa en televisionsapparat eller ej. Trots reservation från Olle Renck beslöt man detta.

Gåsmiddagen senare på dagen var mer solenn än vanligt, och sällan har så många äldre landsmän mött upp. Allt detta för att hylla Jonas. Under middagen talade förste kurator och framförde nationens tack för alla de år han troget tjänat nationen som skattmästare, som förste kurator, som bibliotekarie och som trogen och arbetsvillig landsman. Efter dessa ord avtäckte han en porträttmedaljong i brons, utförd av konstnären Gösta Carell och bekostad genom en insamling bland lands-

männen. Den är nu uppsatt i Arkadien. Samtidigt överlämnades en medalj i silver med samma motiv. På baksidan av denna var nationsvapnen samt texten »Studenters väl Ditt livsverk». Lektor Martin Sjöström överlämnade därefter ett par silverljusstakar från gamla vänner i förvaltningsdirektionen. Sedan höll jubilaren ett tacktal, vari han lät humor och allvar blandas tillsammans med glimtar från den långa tid han tillhört nationen.

Förste kurator tackade sedan Nils Oskar Wallin för all välvilja och intresse denne visat nationen under så många år. I svarstalet hyllades nationen och framhölls det charmfullt oberäkneliga med en församling som utan vidare beslutar millionköp för att senare med stor frenesi diskutera inköp av en långt billigare TV-mottagare. För att lösa tvisten bad han att till nationen få skänka en apparat mot att Olle Renck tog tillbaka sin reservation. Detta skedde.

Gåsen och kvinnan uppmärksammades i ett tal av Harald Rydberg, och sedan dansade man med henne hela natten. Många passade även på tillfället att samtala och utbyta gamla minnen med och om Jonas. Julle från Nylands hade också dykt upp. Trappmarschen leddes av lektor Sjöström. Krönikan lästes av Lennart Åqvist. Gåsmiddagsförlovingen ingicks av Kerstin Åberg och Per Engqvist. Som synes var det en gåsmiddag fylld av trevliga inslag.

Nationen måste sedan ha flera dagar att samla sig på och att återgå till vardagen. Den 17 november släpptes Hornboskapen lös, och deras dansafton blev en stor både konstnärlig och ekonomisk framgång. Knäppuppskan Cilla Ingvar från Lund gästspelade på nationen och vann mycket bifall. Hon tackades varmt av både publiken och musikansföraren med. stud. Åke Boström.

Lucia närmade sig och den 23 samlade klubbmästarinnan flickorna till damsupé. Den 29 värmdes hon ärter och punsch, och det blev herrmiddag.

Terminens sista landskap hölls den 4 december. Ny förste kurator blev pol. mag. Lennart Bodström. Till andre valdes Arvid Sanmark och till tredje Anders Bäcklund. Klubbmästare blev Lars Montelin. Det var för övrigt ett lugnt och kort landskap.

TV-apparaten hade nu kommit, och landsmännen satt i stora hopar samlade framför den ljusa rutan. Man talade allmänt om en nationslivets renässans.

Den 5 december drog jag upp min klocka.

Tidigt på morgonen den 13 december började klubbmästarinnan och Lucia — fil. stud. Gudrun Ericson — jämte söta tärnor åka omkring och uppvakta Inspektor och ämbetsmän. Väl uppväckta gick tre av dem till Värmlands för att övervara deras frukost. Stämningen där var god, och en serie tal lär ha hållits om vänskap mellan nationer, Blomstra och mycket annat som nu är glömt.

På kvällen mötte landsmännen mangrant upp för att bevista årets sista stora fest. Flickorna hade detta år lyckats i lika hög grad som vanligt, och de nummer som konferenciär Birgitta Jansson annonserade gick alla in. Maj Lindgren gav ju en i allt trovärdig framställning av »saltaste bönan i stan», den obligatoriska baletten rock-n-rollade på halsbrytande sätt, Ingrid Arvidsson gjorde armhävningar, Gunvor Maria Larsson berättade stolt sin saga. Kulmen var dock Hornkvigorna, som blåste fullt ut lika hörbart som det manliga originalet. Kort sagt klubbmästarinnan och flickorna var förtjänta av klubbmästarens vackra ord och blommor.

Glöggutdelningen var i år vildare än någonsin, och långdansen till följd därav längre och livsfarligare. Lukasgänget skördade stort bifall, och sedan fortsatte dansen till morgonen, då de flesta reste hem.

Dagen därpå gav doktor Samzelius middag för nationens ämbetsmän och några yngre landsmän. Monica Forsberg föredrog då tillsammans med övriga damer utdrag ur spexet, och Olle Johansson tyckte trivas gott i den gamla fina nationsmiljön. Och kunde man annat efter en så god middag.

Många landsmän fick avbryta julferierna och gjorde det med glädje för att resa till Uppsala och hylla Rulle. Det hade nämligen visat sig, att den 29 december var det 50 år sedan vaktmästare Rudolf Edén hade kommit till världen.

Hornboskapen, gamle och nye skattmästaren, ämbetsmän samt landsmän i stort antal uppvaktade med blommor, kyssar och tal på eftermiddagen. På kvällen hade Rulle fyllt stora salen med släkt, barndoms- och kanotvänner samt landsmän, som fick avnjuta en av de godaste middagar som serverats på nationen. Förste kurator höll tal och tackade för den tid som varit och lyckönskade nationen till att ha en så vital vaktmästare. Han överlämnade även en penningssumma som insamlats bland äldre och yngre landsmän. Bland den ström av telegram som anlände fanns många från sörmåland-nerkingar i förskingringen och även från Nylands nation.

Efter denna brakfest fick man resa hem och invänta årets sista skälvande minut efter en mycket intensiv hösttermin, som inneburit två så stora händelser i nationens historia som millionköpet och skattmästar-skiftet.

Hösten 1956 hade Amerikas Förenta Stater valt en general till president. Uppmuntrad av framgången valde Södermanlands-Nerikes Nation en reservfänrik till förste kurator. Följderna härav lät inte vänta på sig. Förste kurator inkallades fyra veckor i januari. Andre och tredje kurator fördelade 1 Q:s arbetsuppgifter mellan sig. Någon prokurator förordnades sålunda icke.

Terminens första landskap hölls den 11 februari. Till hedersledamöter valdes därvid direktören Folke Anger, Katrineholm, och professorn Åke Åkerström, Göteborg. Direktör Anger har synnerligen energiskt verkat för Nationens byggnadsinsamling. Det innebär ingen överdrift att säga, att utanför kretsen av landsmän är det ingen som gjort mer än direktör Anger för Nationens byggnadsinsamling. Professor Åkerström är en glad och hängiven landsman. År 1935 var han Nationens förste kurator. För uppsalastuderenter har han gjort sig känd som en entusiasmerande lärare inom den klassiska arkeologin. Han är numera professor vid Göteborgs Universitet.

Ett stort antal ämbetsmän förvärvade vid samma landskap en eftertraktad ansvarsfrihet. Lätt slapp de icke genom revisorernas granskning. Med allvar lyssnade landsmännen till revisorernas redogörelse för teaterdirektörens förvaltning:

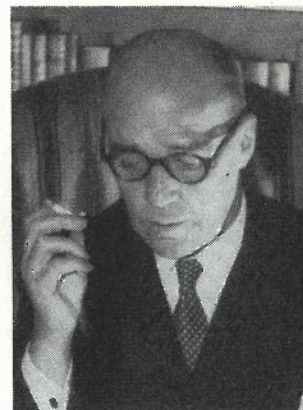
§ 3

Konstaterades att i garderoben saknades en sydamerikansk hatt samt en tricolor.

§ 4

Konstaterades att några äldre gymnastikbyxor etc. omgjorts till cancanjolar el. dyl.

Efter lång diskussion beslöt Landskapet att under våren låta uppföra På Madagaskar och Mohrens sista suck med fil. mag. Harald Rydberg som regissör och andre kurator som ekonomisk ledare. Diskussionen gällde icke så mycket frågan om uppförandet av nationaloperorna. Därom var man i stort sett enig. Däremot bröt sig meningarna, när det gällde typ av uppsättning. En del landsmän ansåg tiden vara inne för ett försök med en mera moderniserad och show-betonad version. Bland annat borde På Madagaskar uppföras med även kvinnliga skådespelare. Landskapet förkastade denna variant. Måhända verkade det även avskräckande med de större kostnader, som den nya uppsättningen antogs komma att föra med sig. Repetitionerna är nu

Direktör Folke Anger.

i full gång. Särskilt glädjande för Nationen har det varit att regissör Ragnar Hyltén-Cavallius velat ställa sin utomordentliga kapacitet till Nationens förfogande. Regissör Hyltén-Cavallius har redan avlagt ett flertal besök i Uppsala i samband med repetitioner och har även förmedlat kontakten med balettmästarinnan Cissi Olsson-Åhrberg, som kommer att instudera danserna. Det första uppförandet sker i universitetsaulan på kvällen den 1 maj i samband med kamratmötet.

Redan några dagar före landskapet, torsdagen den 7 februari, samlades Nationens herrar till ärtmiddag. Kvällen ägnades åt allsköns kannstöperier om nationshusets ombyggnad. Skattemästaren medförde ett stort antal ritningar med förslag bl. a. till ett nytt kök, varigenom man kanske skulle kunna slippa att vid festerna transportera den lagade maten till Nationen från restaurangkök ute i staden.

Byggnadsfrågorna inom Nationen är alltid aktuella. På annan plats i Majhälsningen redogör förre skattemästaren för byggnadsfrågans läge. Här skall blott erinras om att en intensiv diskussion förts inom hela Nationen under våren. Landsmännen har informerats i byggnadsfrågorna vid två informationsaftnar samt dessutom vid landskapet och vid den ovannämnda herrmiddagen. Byggnadskommittén och dess arbetsutskott har haft tre sammanträden. En total ombyggnad anses i nuvarande ekonomiska situation inte möjlig. Strävan är därför att åstadkomma rimliga förändringar inom den gamla byggnadens ram. Därest byggnadsinsamlingens medel får tas i anspråk, trots att det inte är fråga om en fullständig ombyggnad, torde huvudönskemålen

Fastlagsresan påbörjades med buss och privatbilar . . .

vara ett nytt och utökat kök, utvidgning av stora festsalen genom öppnande av nya förbindelser mellan denna och övre hallen samt en delvis ändrad inredning av yttre och inre biblioteken.

Söndagen den 3 mars begav sig Nationen fullt frivilligt ut i naturen. Det skedde vid den s. k. fastlagsresan. Med förhyrd buss och privatbilar ställdes färden till Särta Vårdshus invid Knivsta. En hel del landsmän med Inspektör i spetsen medförde skidor. De övriga tog sig fram till fots i de vackra omgivningarna. En utsökt middag med smörgåsbord intogs på vårdshuset; kvällen tillbringades under angenäm samvaro på Nationen.

Fredagen den 5 april samlades ett 50-tal personer för att äta en enkel supé på Nationen. Gemensamt för dessa 50 personer var att de innehade olika slags nationsuppdrag. Förste kurator begagnade detta tillfälle till att inför övriga ämbetsmän och funktionärer framföra ett tack till Andre och Tredje kurator för det förtjänstfulla sätt, på vilket de uppehållit hans ämbete vid terminsstarten. Som ett minne av sina insatser fick de mottaga var sin bokgåva. Till uppdragshållare inom Nationen räknades även Hornboskapens medlemmar. Efter middagen underhölls gästerna av den tutande boskapen. Tillställningen förlänades en särskilt festlig prägel genom närvaron av utländska gäster. Dessa

. . . och fortsattes av många på skidor. Inspektör överlägger med Åke Boström och Jan Hultgren om bästa vägen.

bestod av nylänningarna Julle Lindfors och Kaj Nyréen, som befann sig i Uppsala för att delta i JO:s festligheter men också för att underhandla med vår Nation om ett sommarmöte på Åland. Med detta förhåller det sig på följande sätt.

I början av januari kom från Nylands Nation i Helsingfors ett förslag om gemensamt sommarmöte för Nylands, Södermanlands-Nerikes, Värmlands och Västgöta Nationer. Lämplig mötesplats vore Åland, som »ju i alla avseenden ligger mitt emellan våra länder». Förslaget omfattas med stort intresse på Nationen. En preliminär anmälningslista har redan samlat mer än 30 deltagare. Lennart Åqvist lär komma att segla till Mariehamn. Mötet beräknas omfatta fyra dagar under senare delen av augusti. Äldre landsmän är varmt välkomna att deltaga. Närmare uppgifter om tider och priser kan erhållas av kuratorerna.

Lördagskvällarna under vintern och våren har gått i televisionens tecken. Sällan har ett föremål, skänkt till Nationen blivit så livligt utnyttjat som den Walliska TV-mottagaren. Efter föreställningarna

har varit ordnad dans efter grammofon samt servering av te, öl och smörgåsar. Ett par lördagskvällar har arrangerats dans efter orkester. Vid ett av dessa tillfällen stod Hornboskapen som anordnare. En yngre sektion inom den illustra musikkåren — The horn cattle hot calves — spelade dansmusiken, medan boskapen in corpore spelade pausmusiken.

När detta skrives, är förberedelsearbetet för årets kamratmöte inne i sitt slutskede. Ett glädjande stort antal anmälningar från äldre landsmän har strömmat in.

Föregående år donerade fru Inez Lundqvist 60 B-aktier i Holmens Bruk för att användas till en stipendiefond för främjande av avancerade studier i klassiska språk. Under innevarande år har fru Lundqvist till den sålunda skapade fonden — Nils Lundqvists minne — skänkt ytterligare 40 aktier i Holmens Bruk till ett värde av c:a 5.800 kronor. Från Nationens hedersledamot, direktör Albin Rapp, har till byggnadsinsamlingen överlämnats 10.000 kronor. Nyköpings stad, som tidigare utfäst sig att till byggnadsinsamlingen skänka 8.000 kronor, har i år överlämnat denna summa. Det är med djup tacksamhet Nationen mottagit dessa donationer. De ökar Nationens möjligheter att verka till fromma för hembygdens studenter under deras Uppsala-tid.

Till slut bör kanske nämnas, att Nationen i dag har 594 inskrivna studenter. Antalet är alltjämt i stigande. Det uppges att förekomsten av okynnesringning i Gunillaklockan är direkt proportionell med ökningen av studentantalet i Uppsala. Det är möjligt. När universitetet håller på att sprängas av den väldiga tillströmningen, och när Nationens lokaler, dimensionerade för 130 studenter håller på att göra det samma, då kommer följaktligen Gunillaklockan att klämta oupphörligt för att mana till raska motåtgärder. Men än är dess klang icke olycksbådande. Ännu så länge är den uteslutande en charmfull symbol för Uppsala.

Uppsala i april 1957.

Sven Fält

Lennart Bodström

Landsmännen.

1. Nyinskrivna landsmän.

	Född	Studentex. i	Fak.
Olle Malmström	30/4 30	Lundsberg	vt 56 J
Lars Montelin	21/5 34	Uppsala	vt 56 M
Carola Ramstedt	30/11 34	Stockholm	ht 56 H
Gudrun Aler-Dahlgren	5/7 29	Stockholm	ht 56 H
Märta Bernewitz	17/12 10	Stockholm	ht 56 J
Göran Nilsson	23/8 37	Nyköping	ht 56 N
Orvar Starbäck	2/8 33	Uppsala	ht 56 H
Ake Stråby	28/5 35	Örebro	ht 56 N
Enn Jüris	4/1 36	Eskilstuna	ht 56 N
Olle Johansson	13/7 36	Strängnäs	ht 56 H
Monica Johansson	23/7 36	Örebro	ht 56 H
Jaak Kiviloog	23/2 35	Örebro	ht 56 M
Gunnar Lanninger	10/7 36	Uppsala	ht 56 T
Maie Ojamäe	5/6 35	Örebro	ht 56 N
Jane Degerman	2/12 35	Katrineholm	ht 56 H
Anders Schönström	8/9 35	Örebro	ht 56 H
Hans Erik Linder	19/4 38	Stockholm	ht 56 H
Per Lindhagen	14/10 37	Uppsala	ht 56 N
Maj Edvardsson	9/1 31	Falun	ht 56 T
Bertil Grennberg	9/2 36	Örebro	ht 56 N
Margaretha Wetter	22/6 36	Katrineholm	ht 56 H
Ingrid Arfvidsson	2/8 36	Katrineholm	ht 56 N
Liliane Aqvist	16/12 36	Örebro	ht 56 H
Bernt Olsson	22/1 35	Katrineholm	ht 56 H
Gudrun Ericson	3/3 36	Örebro	ht 56 H
Lars Högberg	24/12 36	Örebro	ht 56 N
Olov Olson	16/6 36	Katrineholm	ht 56 H
Monica Forsberg	28/12 36	Katrineholm	ht 56 H
Stig Bäckman	7/4 37	Eskilstuna	ht 56 H
Marianne Nyselius	1/4 35	Örebro	ht 56 H
Lars Ehlin	19/5 33	Örebro	ht 56 H
Bengt Samuelson	9/5 34	Nyköping	ht 56 H

Lennart Hollstedt	19/1	36	Nyköping	ht	56	H
Åke Berglund	27/2	36	Örebro	ht	56	H
Per Hansson	27/8	35	Södertälje	ht	56	H
Margareta Lindblom	4/8	36	Eskilstuna	ht	56	H
Birgitta Fredriksson	5/3	37	Katrineholm	ht	56	M
Göran Frithz	14/5	38	Strängnäs	ht	56	H
Sven-Olov Norberg	15/3	35	Örebro	ht	56	N
Ulla Jedberg	11/6	37	Örebro	ht	56	N
Maj Palm	24/3	28	Örebro	ht	56	H
Hans Almquist	25/6	37	Eskilstuna	ht	56	M
Ingegerd Nordberg	3/6	38	Eskilstuna	ht	56	H
Karin Westergren	1/3	37	Eskilstuna	ht	56	H
Ashok Chitale	7/2	28		ht	56	N
Hans von Euler-Chelpin	14/5	38	Örebro	ht	56	N
Kerstin Lindberg	11/3	33	Örebro	ht	56	H
Marianne Jungskär	26/12	36	Eskilstuna	ht	56	H
Lisa Wendelius	1/1	37	Eskilstuna	ht	56	H
Birgitta Andersson	15/7	36	Örebro	ht	56	H
Dagmar Herbst	14/1	37	Nyköping	ht	56	H
Lars Lundberg	23/8	35	Uppsala	ht	56	T
Britt-Marie Lundh	21/10	36	Eskilstuna	ht	56	N
Maj Lindgren	2/5	36	Eskilstuna	ht	56	N
Carl Gösta Widstrand	23/12	28	Stockholm	ht	56	H
Margaretha Delhez	15/2	33	Hengelo Ov (Holland)	ht	56	H
Margareta Huldt	23/5	35	Göteborg	ht	56	H
Marika Fohlin	15/2	35	Stockholm	ht	56	H
Lennart Andersson	24/8	33	Örebro	ht	56	N
Inger Lindskog	7/8	36	Stockholm	ht	56	H
Barbro Allbrand	30/10	29	Örebro	ht	56	N
Hans Andersson	13/8	31	Katrineholm	ht	56	T
Helga Olsen	7/9	27	Hamburg	ht	56	H
George Stojkovic	8/5	27	Belgrad	ht	56	H
Mercedes de las Heras-Neumann	24/4	20	Frankfurt am Main	ht	56	M
Ulf Sjögren	27/11	35	Örebro	vt	57	H
Birger Larsson	4/2	31	Stockholm	vt	57	T
Lennart Fyrö	12/7	35	Katrineholm	vt	57	N
Göran Svärd	11/10	35	Katrineholm	vt	57	H
Ulric Celsing	7/7	37	Strängnäs	vt	57	J
Ulf Lindsjö	10/4	37	Strängnäs	vt	57	M
Inger Ericson	18/10	36	Katrineholm	vt	57	M
Ingemar Barkefors	23/7	26		vt	57	H
Åke Edlund	10/2	37	Örebro	vt	57	M
Lars Wibell	3/2	37	Eskilstuna	vt	57	M

Carl-Gustaf Olson	11/1	36	Stockholm	vt	57	M
Birgitta Jernell	26/4	36	Eskilstuna	vt	57	H
Per Svensson	6/12	32	Nyköping	vt	57	H
Lars Olov Campbell	20/3	33	Stockholm	vt	57	N
Carl Johan Åberg	19/10	30	Luleå	vt	57	H
Bengt Strömberg	7/6	35	Örebro	vt	57	H

2. Examinerade.

(Data avser 1956, om ej annat anges.)

Praktisk-teologiska prov:

8/12 Kjell Sundberg

Teologie licentiatexamen:

7/4 1957 Göran Inger

Teologie kandidatexamen:

31/10 Kjell Sundberg

31/1 1957 Björn Sahlberg

Olle Segerdahl

Juris kandidatexamen:

30/5 Berndt Bodin

9/6 Olle Malmström

9/11 Birgitta Sturkell

22/2 1957 Göran Zetterqvist

2/3 1957 Birgitta Lennfors

7/3 1957 Karl Oskar Malmenfelt

11/3 1957 Rolf Wernérus

12/4 1957 Anders Ligner

Medicine licentiatexamen:

3/5 Per Gerzén

3/9 Aarne Lohi

11/4 1957 Karin Nordström

Medicine kandidatexamen:

24/5 Staffan Eker

Urban James

7/6 Jan Hultén

Lars Johnsson

3/6 Aarne Lohi

7/1 1957 Lars Montelin

Filosofie licentiatexamen:

7/4 Angelica von Hofsten

7/6 Birgitta Wallgren

7/9 Inge Dahlén

7/1 1957 Ellika Haeger

8/4 1957 Lennart Åqvist

Efterprövning i filosofisk ämbets- examen:

7/2 1957 Ragnar Nilsson

Filosofisk ämbetsexamen:

7/4 Bo Nyman

28/5 Anders Björndahl

7/6 Stina Johansson

Gunilla Karre

Märta Nordlinger

Olof Söderberg

7/7 Torbjörn Axelman

15/9 Sven Fält

Sven Stenberg

8/10 Birgit Abenius

Inger Florin

Lennart Carlsson

Ingemar Landgren

7/11 Margareta Lindqvist

7/12 Torbjörn Erikson

Gunnar Sköllerfelt

15/12 Lars Florin

Margareta Ingelson

Erik Larsson	7/7	Stig Holmquist
7/1 1957 Nils Lindhagen	8/10	Brita Stenar
Ingrid Redelius	7/12	Sylvia Boström
Karin Rosengren		Nils Lindhagen
7/2 1957 Eva-Lisa Thomasson	7/1	1957 Clara Bager
Ingvar Jernbäcker		Lennart Norman
8/4 1957 Birgitta Schnell	7/2	1957 Tor Hultman
Monica Sjöqvist		Gunnar Karlsson
Christina Hörnsten		

Filosofie kandidatexamen:

7/4	Walter Björk
7/5	Lars Lönnroth
7/6	Göran Bergqvist
	Per-Erik Bergner

Till doktorer promoverades den

31 maj:
Erik Rankka
Carl Reuterswärd
Torsten Tjernvik

3. Avlidna.

Död	Inskr.	Född
19/4 1956 Hellen August Hallström	1909	Fd. läroverksadjunkt 8/3 1889
6/5 1956 Gustaf Albert Christiansson	1892	Fd. kontraktsprost 14/1 1874
9/5 1956 Nils Olof Ericson	1902	Fd. rådman 16/7 1881
21/5 1956 John Knut Henning Viktor Stenquist	1928	Fd. kyrkoadj., fd. kapten 25/11 1881
25/5 1956 Sigval Schmidt-Nielsen	1902	Professor, Hedersled. 17/11 1877
27/5 1956 Erik Bernhard Bondeson	1888	Fd. läroverksadjunkt 19/3 1868
30/5 1956 Richard Hermund Elias Helander	1907	Direktör 5/11 1886
11/7 1956 Nils August Sparrman	1890	Fd. regementsläkare 3/6 1870
14/7 1956 Algot Hugo Malmgren	1897	Fd. läroverksadjunkt 8/5 1879
20/6 1956 Karl Victor Lenander	1899	Fd. läroverksadjunkt 14/3 1880
8/8 1956 Olof Rutger Robson	1922	Jur. kand., sekreterare 18/1 1904
24/9 1956 Gustaf Axelsson Palm	1916	E. o. hovrättsnotarie 16/1 1896
27/9 1956 Frans Ludvig Öberg	1883	Kyrkoherde emeritus 21/1 1861
7/10 1956 Sven Tryggve Cederblad	1909	Lektor 6/2 1890
9/10 1956 Karl Johan Gerhard Sandström	1904	Fd. kontraktsprost 1/5 1885
14/10 1956 Carl Mauritz (Moje) Carlsson	1895	Direktör, Hederled. 14/9 1877
14/10 1956 Hilding Adolf Lundelius	1910	Hovrättsnotarie 21/5 1892
21/10 1956 Maria Lovisa Folkesson	1883	Fd. prakt. läkare 4/3 1863
7/11 1956 Wollmar Filip Boström	1896	Fd. Envoyé 15/6 1878
11/11 1956 Edvin Alexander Nordlund	1898	Fd. Kronofogde 1/5 1876
4/12 1956 Carl Axel Simlund	1892	Apotekare 25/2 1872
14/1 1957 Olof Yngve Carl Åkerrén	1913	Professor 9/6 1895
5/2 1957 Walter Murray	1889	Fd. Landshövding 9/10 1871

Död	Inskr.	Född
5/2 1957 Anders Emil Lidström	1891	Prakt. läkare 13/12 1870
20/2 1957 Karl Bengt Andersson	1922	Lektor 21/12 1902
25/2 1957 John Harald Österberg	1908	Fd. stadsdistriktsläkare 24/3 1889
28/2 1957 Nils Fritiof Åberg	1907	Professor emeritus 24/7 1888
3/3 1957 John Petrus Boman	1908	Fd. läroverksadjunkt 25/11 1887
27/3 1957 Gustaf Adolf Ottosson	1898	Fd. häradshövding 14/3 1876
1/4 1957 Karl Olof Setrëus	1889	Fd. läroverksadjunkt 13/3 1869

Nationens ämbetsmän under läsåret 1956—1957.

<i>Inspektör:</i>	Professor Stig Claesson.
<i>Förste kurator:</i>	Fil. mag. Sven Fält (ht 56). Pol. mag. Lennart Bodström.
<i>Andre kurator:</i>	Jur. stud. Arne Nilsson (ht 56). Jur. stud. Arvid Sanmark.
<i>Tredje kurator:</i>	Jur. stud. Stig Källström (ht 56). Jur. stud. Anders Bäcklund.
<i>Bibliotekarie:</i>	Fil. kand. Göran Bergqvist.
<i>Skattmästare:</i>	Fil. dr Jonas L:son Samzelius (ht 56). Bankdirektör Ewert Jonson.
<i>Klubbmästare:</i>	Pol. stud. Per Giertz (ht 56). Med. kand. Lars Montelin.
<i>Klubbmästarinna:</i>	Fil. stud. Britt-Marie Mårtensson.
<i>Teaterdirektör:</i>	Fil. mag. Torbjörn Axelman (ht 56). Med. stud. Bo Åberg.
<i>Musikanförrare:</i>	Med. stud. Ake Boström (ht 56). Jur. stud. Anders Risberg.
<i>Sånganförrare:</i>	Teol. stud. Ossi Lundström (ht 56). Med. kand. Staffan Eker.
<i>Preparatförvaltare:</i>	Med. kand. Staffan Eker (ht 56). Med. kand. Lars Montelin.
<i>Idrottsledare:</i>	Fil. stud. Ulf Bäcklund
<i>Internationell sekr.:</i>	Fil. kand. Sylvia Boström.
<i>Nationsfotograf:</i>	Fil. stud. Curt Johanson.
<i>Krönikör:</i>	Med. kand. Jan Wälinder (ht 56). Fil. kand. Tor Hultman.
<i>Arkivarie:</i>	Fil. stud. Per Olov Svedner.

Nationsnämnd:

Förste Kurator (ordf.)
 Andre Kurator
 Tredje Kurator (sekr.)
 Klubbmästaren
 Klubbmästarinnan
 Jur. stud. Anders Ligner (ht 56)
 Fil. stud. Carl-Uno Sjöblom (ht 56)
 Fil. mag. Sven Delblanc
 Teol. stud. Åke Magnusson
 Jur. stud. Arne Nilsson (vt 57)
 Jur. stud. Bo Nordenborg
 Fil. kand. Kerstin Olding
 Fil. stud. Lars Wikström (vt 57)
 Med. kand. Jan Wälinder

Stipendienämnd:

Förste Kurator (ordf.)
 Andre Kurator
 Tredje Kurator
 Fil. mag. Ragnar Nilsson (sekr.)
 Med. lic. o. farm. kand. Gerzén (ht 56)

Teol. kand. Carl Strandberg
 Med. kand. Anna-Lisa Petersson (vt 57)
 Med. kand. Elisabeth Hamrin (ht 56)
 Fil. stud. Bengt Jonsell
 Fil. mag. Erik Larsson
 Jur. stud. Lillemor Steneberg
 Fil. kand. Lars Lindberg
 Fil. mag. Sven Fält (vt 57)

Förvaltningsdirektion:

Skattmästaren (ordf.)
 Andre Kurator
 Tredje Kurator (sekr.)
 Fil. lic. Nils Wallin (ht 56)
 Med. lic. David Melchersson
 Docent Lars Hellberg
 Jur. kand. Ger Jalander
 Akademikamrer Lars Mårdell
 Fil. mag. Ingvar Folkeson (vt 57)
 Fil. mag. Bo Nyman (vt 57)

Föreningar inom Nationen.**Hornboskapens Vänner:**

Docent Lars Hellberg (ordf.)
 Jur. stud. Bengt Magnusson (sekr. o. skattm.)
 Musikanföraren
 Med. lic. David Melchersson
 Fil. kand. Torgil Ringmar

Självhjälpsföreningen:

Docent Erik Rankka (ordf.)
 Fil. kand. Gunnar Westerlind (skattm.)

Sällskapet V. f. N.:

Pol. stud. Per Giertz (ordf.)
 Fil. stud. Bengt Jonsell (sekr.)
 Lektor Matts Essén (skattm.)

Utgående balanser i nationens räkenskaper.**1. Skattmästarens huvudbok 31 aug. 1956.**

Tillgångar: Kontant 1: 45; På bankräkning 28.993: 52; På postgiro 7.963: 43; Obligationer och aktier 210.333: 04; I fastighet placerade fondmedel 262.814: 49; I studielånefonden plac. fondmedel 48.000:—; Tillfälliga lån 519: 80; Fastigheter: S:t Larsg. 4 24.321: 13, S:t Larsg. 6 A 77.943: 81, S:t Larsg. 6 B 410.949: 55, Kåbovägen 22 103.637: 67; Hyresfordringar 1.717: 25; Oreglerade kostnader för bottenplanerep. S:t Larsg. 6 B 4.000:—; 1952 års byggnadsinsamling: Influtna medel 167.212: 33, Utfästelser 103.750:—. Summa kronor 1.468.497: 47.

Skulder: I fastigheterna plac. fondmedel 262.814: 49; Inteckningslån 250.400:—; Reserverade pensionsmedel 8.000:—; Förskottshyror 2.086: 28; Källskattemedel 174:—; Kåbovägen 22, ränta 875:—; Reservation för löne reglering 1.000:—; Räntebalans 13.432: 73; Donationsrum, S:t Larsg. 6 B 76.235: 49; Nationsfonden 420.232: 15; Stipendiefonden 433.247: 33. Summa kronor 1.468.497: 47.

2. Studielånefondens huvudbok 31 aug. 1956.

Tillgångar: På bankräkning 11.465: 95; Fordringar av läntagare: Borgenslån 200.140:—, Borgensfria lån 5.000:—, Statsgaranterade lån 2.030:—, Räntefordran 200: 55. Summa kronor 218.836: 50.

Skulder: Lån hos kreditgivare 185.500:—; Reserverade medel 32.971:—; Förvaltningskostnader 365: 50. Summa kronor 218.836: 50.

3. Andre kurators huvudbok 31 dec. 1956.

Tillgångar: Kontant 257: 24; På bankräkning 21.143: 19; På postgiro 179: 55; Garantilån i Uppsala Studentkärs kreditkassa 3.593: 55; Förskott t. handlånekassan 5.000:—; Inventarier under Andre kurators vård 1:—; Inventarier under idrottsförmannens och teaterdirektörens vård 1:—; Äldre sångböcker 1:—; 1944 års sångböcker 1:—; 1954 års sångböcker 3.752: 84; Porträttkataloger 5:—; Kuratorsklubbor 1:—; Utestående fordringar: Terminsavgifter 931: 50, Plikter 516:—, Edéninsamlingen 393:—, Leg.-kort 250:—, Telefonavgifter 6: 30, Facklor 10: 20, Ränta från handlånekassan 200:—, Summa kronor 36.243: 37.

Skulder: Donationsfonder: Nationsmatrikelfonden 2.176: 62; Fanfonden 389: 02, Nationshistoriefonden 6.429: 59, Porträttfonden 57: 49, Pianofonden 495: 12, Fackeltågsfonden 1.043: 10; Kassareserver: Pre- numerationers konto 200: 95, Arvodens och löners konto 584: 99, In-

ventariiekassan 551:60, Fonderade medel å inventarietkontot 938:76, Fonderade medel å trycknings- och exp.-kostnaders konto 1.700:—, Fonderade medel å spex och kamratmötenes konto 900:—, Hembygds-kassan 380:58, Preparatkassan 275:33, Honorariiekassan 624:—, Bibliotekskassan 3.464:—, Musikkassan 276:34, Internationella kassan 3.251:61, Reservkassan 5.283:80, Nationskassan 1.500:—; Samzeliusinsamlingen 5.740:—, Summa kronor 36.243:37.

4. Tredje kurators huvudbok för handlånekassan 31 dec. 1956.

Tillgångar: Kassa 4:47; Bank 9:25; Postgiro 1:39; Utestående handlån 8.210:—; Utestående räntefordran 85:35. Summa kronor 8.310:46.

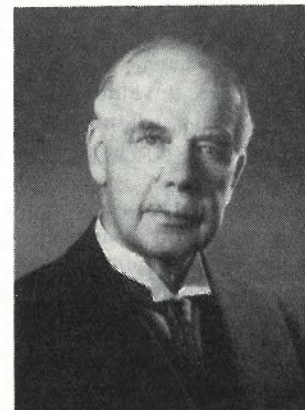
Skulder: Nationskassan 5.000:—; Ränteskuld 200:—; Handlånekassans kapital 3.110:46. Summa kronor 8.310:46.

5. Självhjälpsföreningens huvudbok 31 dec. 1956.

Tillgångar: Terminsavgifter 1.162:—; Ord. lån 13.325:—; Handlån 14.065:—; Handlåneräntor 1.839:32; Upl. Ensk. Bank AB 2.963:53; Studielånefonden, S-N 35.332:50; Räntefria borgenslån 19.355:—; Kassabehållning 436:67; Postgiro 493:02. Summa kronor 88.972:04.

Skulder: Grundfonden 20.897:32; Komminister Jonssons donation 48.719:72; Räntefria borgenslån 19.355:—, Summa kronor 88.972:04.

In memoriam.

F. d. landshövding Walter Murray.

Den 5 februari 1957 avled i Stockholm f. d. landshövding **Walter Murray**. Född i Malmö 1871 blev han student i Nyköping år 1889 och inskrevs samma år vid Upsala universitet och i Södermanland-Nerikes nation. Efter avlagd juris utriusque kandidatexamen år 1896 satt han ting efter den tidens ordning och tjänstgjorde därefter i Svea hovrätt, där han år 1909 utnämndes till hovrättsråd. Redan år 1908 hade han förordnats till expeditionschef i ecklesiastikdepartementet och kvarstod som sådan, till dess han år 1914 blev t. f. landshövding i Norrbottens län. År 1916 utnämndes han till landshövding i Västmanlands län men kvarstod i tjänst i Norrbottens län, tills han på sommaren 1917 blev civilminister i Swartz-Lindmanska regeringen. När denna på hösten 1917 avgick, tillträdde han sin post som landshövding i Västerås. Åren 1920—1921 var han chef för kommunikationsdepartementet i de Geer-von Sydowska regeringarna. Efter ministärens avgång på hösten 1921 återgick han till sin landshövdingetjänst, som han lämnade år 1937 vid uppnådd pensionsålder.

Med Walter Murrays bortgång har en sällsynt rik och hedrande ämbetsmannabana nått sitt slut. Kännetecknande för hans gärning var hans mångsidighet. Hans intressen spände över vida fält. Med omsorg och skicklighet prövade han de frågor han hade att avgöra. Han hade en stor förmåga att medla mellan motsatta intressen och nå fram till positiva resultat. Med ämbetsmannens korrekthet förenade han städse en god vilja att möta och hjälpa dem, som vädjade till ämbetsmannen eller människan. Han förstod människorna och den tid, i vilken han levde.

Under sina Upsala-år deltog Walter Murray flitigt i nations- och studentlivet. Redan tidigt vann han inträde i Samfundet S. H. T., och dess skrifter bevara många alster av hans kvicka penna. Hans litterära intressen voro djupa. Han var en fin kännare av svensk och utländsk skönlitteratur och sysslade även med tolkning av utländsk lyrik. Sålunda har han av trycket utgivit en översättning av Heines »Buch der Lieder».

Det är givet, att en man av hans kynne vann många vänner, och med sin humor och kvickhet var han alltid medelpunkten i vänkretsen. En allt mera framträdande dövhet tvingade honom på senare år till en isolering, som var hans natur främmande, men han fann då tröst i sina böcker och sin litterära verksamhet.

Trots all framgång i livet var Walter Murray innerst inne en mycket ödmjuk människa, och betecknande är att han i några efterlämnade rader, som lästes vid hans bår, bad om tillgift för vad han möjligen under sin levnad förbrutit i tal, handling eller underlåtenhet att handla.

En sällsport dugande ämbetsman och en god människa har med Walter Murray gått ur tiden. Han saknas av många.

Frithiof Hydbom

Förre kontraktsprosten och kyrkoherden i Dunkers och Lilla Malma församlingar **Gustaf Albert Christiansson** avled den 6 maj 1956 i sitt hem i Stjärnhov. Han var född den 14 januari 1874 i Östra Vingåker, son till kontraktsprosten och hovpredikanten Johan Adolf Christiansson och hans hustru Lovisa Albertina Ottilia f. Indebetou. Även farfadern var präst i Strängnäs stift.

Efter skolgång i Nyköping och Strängnäs inskrevs Christiansson höstterminen 1892 vid Uppsala universitet och Södermanlands-Nerikes nation. Han avlade teol. fil. examen vårterminen 1894 och prästexamen vårterminen 1897. Någon mer uppmärksam insats i nationslivet

synes han icke ha gjort, men att Christiansson var en ambitiös studerande torde kunna utläsas av att han tilldelades ett par nationsstipendier.

Sina första prästerliga förordnanden erhöill Christiansson i Julita och Lilla Mellösa samt såsom vice pastor i Östra Vingåker efter faderns död. År 1903 kallades han av Uddeholmsbolaget till pastor i Hagfors och blev därmed det unga värmländska brukssamhällets förste präst. I denna miljö, präglad av lågkyrklig väckelsefromhet och politisk radikalism, lyckades Christiansson bygga upp ett aktningvärt kyrkligt församlingsliv. Han deltog flitigt i arbetarnas bildningsverksamhet och i det begynnande kyrkliga ungdomsarbetet. Åren 1913—1923 verkade Christiansson som komminister i Nyköpings västra pastorat, var därvid starkt engagerad i stadens fattigvård och barnavård samt förordnad som fängelsepredikant. Denna kyrkligt-sociala verksamhet fick en märklig fortsättning under de år, 1923—1930, då han tjänstgjorde som biträdande pastor vid Ersta diakonissanstalt. Sistnämnda år tillträdde han kyrkoherdetjänsten i Dunkers och Lilla Malma pastorat, där han stannade till sin pensionering år 1947. Han förordnades till kontraktsprost år 1933 och valdes vid domkapitelsreformens genomförande år 1937 till ledamot av Strängnäs domkapitel.

Gustaf Christiansson hade nådegåvan att kunna fridsamt umgås med både sockenbor och ämbetsbröder. Hans uppträdande, präglad av både naturlig värdighet och personlig försynthet, väckte respekt för hans person och hans ämbete. Student i ordets egentliga mening förblev han in i det sista. När yngste sonen som gymnasist började läsa grekiska, upptog fadern studiet av sitt grekiska Nya Testamente och läste därur varje morgon ett avsnitt, till dess hans blick släcktes.

Gustaf Christiansson var sedan 1910 gift med Hedvig Margareta Drake af Hagelsrum. Han efterlämnar fyra barn, bland dem sonen Hans, fil. lic. av Södermanlands-Nerikes nation.

Alf Corell

Den 14 oktober 1956 avled vår landsmän, direktör **Mauritz Carlson**, vid en ålder av 79 år.

Han föddes i Amnehärads socken i Skaraborgs län. Efter studentexamen i Örebro 1895 och jur. utr. kandidatexamen i Uppsala 1900 med ty åtföljande tings- och hovrättsutbildning tog han 1906 steget över till näringslivet. Genom sina stora juridiska kunskaper, sin klokhet och sin ovanliga arbetsförmåga blev han mycket anlitad inom industrin och finansvärlden. Det skulle föra mig för långt att här ingå på

Direktör Mauritz Carlson.

de många uppdrag, som anförtröddes honom. Deras ovanliga mångfald vittnar om det stora anseende och det förtroende, som han med åren tillvann sig bland industri- och finansmän.

Under sina Uppsala-år tillhörde Mauritz Carlson eller Moje som han allmänt kallades inom kamrat- och vänkretsen, vår Nation, i vars liv både det allvarliga och det glada, han livligt deltog. Han var Nationens klubbmästare vt 1899 och dess andre kurator ht 1899 och vt 1900. Att han var högt uppskattad bland landsmännen framgår inte bara av dessa fakta utan även därav, att han blev antagen såsom medlem av »Martin Janssons fina matlag» på det berömda Brundisium. De av mig citerade orden är återgivna från några upplysande rader, som jag mottagit av Matts Essén. Enligt Matts, som vet det mesta om landsmännen från tiden kring sekelskiftet, skulle det förnämliga matlaget under den varma årstiden ha intagit sitt middagskaffe, ofta med punsch, i bersån på nationsgården. Vilken avundsvärd idyll från sekelskiftets Uppsala!

Moje Carlson övergav ingalunda Nationen, sedan han lämnat Uppsala, utan återvände gärna för att deltaga vid festligare tilldragelser. En sådan var gåsmiddagen den 11 november 1943, då Nationen hälsade honom såsom nyvald hedersledamot. Jag har särskild anledning att minnas denna fest, eftersom jag också blev installerad såsom hedersledamot vid detta tillfälle. I sitt svarstal berättade Moje med värme och inlevelse om sitt gamla matlag och vännerna från student-åren, främst Gustav Neander, som jag vet, att han omfattade med en tillgivenhet utan gräns. Hans sista besök å Nationen ägde rum vid dess

300-årsjubileum 1952. Dessförinnan hade han haft vänligheten hörsamma Nationens anmodan att ingå i dess kommitté för insamling av medel till ett nytt nationshus. Det största bidraget hittills till denna från privat håll tillkom mycket tack vare hans medverkan.

Moje Carlson var en god och glad människa och en trofast vän. Om den uppskattning han åtnjöt bland sina många vänner, vittnar följande rader i en nekrolog, ägnad hans minne av en av de äldsta bland dem: »Få människor har såsom han förmått fasthålla vänskapen under livets alla skiften och funnit en glädje i att i ord och handling söka bistå och hjälpa, då detta behövdes».

Han jordfästes en solig och varm oktoberdag i Hedvig Eleonoras Kyrka i Stockholm. Det blev en ovanligt vacker och stämningsmättad akt. För mig såsom gammal sörmlänning var det ett särskilt högtidligt ögonblick, då Nationens fanbärare efter jordfästningen sänkte vår fana över båren. Det blev en vacker och välförtjänt hedersbevisning åt en landsman, som på många sätt visat Nationen sin hängivenhet.

Fritiof Söderbäck

Professor **Sigval Schmidt-Nielsen** avled 25 maj 1956 i Trondheim. Han var född i Rörås 1877 och fick sin första utbildning som ingenjörkemiker vid Trondhjems tekniska läroanstalt (en föregångare till högskolan). Efter studieresor till institut och högskolor här och var i Europa tog han en filosofie doktorsgrad i Basel på en avhandling »Über Pöckeln von Heringen». Detta är begynnelsen till hans många och långa undersökningar i näringsmedelskemi, ett arbetsområde, som i Norge var och är av särskild vikt med hänsyn till den stora konserverindustrien.

1904 finna vi Schmidt-Nielsen som docent i biokemi vid Stockholms Högskola. Hans föreläsningar där publicerades i en för sin tid utmärkt bok *Enzymer og Enzymvirkninger* (Sthlm 1905).

Norges tekniska högskola började 1910 sin första verksamhet. Två år senare tillträdde Schmidt-Nielsen professuren i teknisk organisk kemi. Biträdd av en talrik skara elever utförde han på sitt institut ett stort antal undersökningar, som gärna rörde sig kring analytiska problem inom livsmedelsbranschen. Samtidigt var han mycket verksam som ledamot i talrika kommittéer rörande näringsmedelfrågor, uppdrag som ofta förde honom på långvariga resor. Schmidt-Nielsen intresserade sig icke minst för vitaminproblem, sedan dessa blevo aktuella. Den norska tranen är ju »solsken på butelj» och hans undersökningar gav värdefulla upplysningar.

Professor Sigval Schmidt-Nielsen.

Hans stora intresse för närings- och njutningsmedel gav anledning till hans sista stora arbete (1947), ett Mat-Lexikon, där mat och dryck av skilda slag finnas alfabetiskt förtecknade, allt ifrån Aalborgs Taffel (»ett dansk drikkebrennevin med 45 vol. procent alkohol») till Överste brännvin (»svensk söt akkevitttype krydret med karve, anis m. m.»)

Schmidt-Nielsens största insats blev hans reorganisation av det Norske videnskapers selskap. Från att ha varit en museiförening omdanades detta till stor del genom hans bemödanden till en akademi, som har betytt mycket för norsk vetenskap framför allt inom den trängre kretsen av Trondheims vetenskapsidkare. Han blev sällskapets energiska och dådkraftiga generalsekreterare.

Schmidt-Nielsen hyste en stor vördnad för ordnar och utmärkelser. Många sådana kommo honom också till del. Hans kära önskan var att bli rektor vid Højskolen. Då tyskarna 1940 erövrade Norge mottog han prorektoratet. Han blev därigenom i landsmännens ögon betraktad som »stripet», jag tror dock med orätt, ty för tyskar hade han aldrig någon beundran. 1945 avgick han från sitt ämbete.

Sigval var en god och glad man och hans vänner minns honom som en tillgiven, tjänstvillig och gästfri kamrat. Han förstod dock alltid att hålla på sin värdighet. Icke utan skäl bar han i den svenska vänkretsen namnet DET NORSKE LÖVE.

Sven Bodforss

Wollmar Boström växte upp på det historiska Tynnelsö. När hans fader år 1894 blev landshövding i Nyköping, kom han in i stadens läroverk, där han avlade studentexamen 1896. Redan som skolpojke började

F. d. envoyé Wollmar Boström.

han att spela tennis, jag såg honom någon gång spela på den enkla banan i Teaterparken. Han blev sedan en av våra främsta tennisspelare, var flere gånger svensk mästare, pristagare vid Olympiska spelen i London 1908, under några år ordförande i Svenska tennisförbundet.

Han blev jur. kand. i Uppsala år 1903 och började sin diplomatiska bana som attaché i Paris 1905, sedan några år i London. Hans förnämsta insats var dock som minister i Washington 1925 till 1945. Han var med i första ledet, när det gällde att stödja och uppmuntra samarbetet mellan Sverige och Amerika. Han reste mycket i landet därute, väckte förtroende för och värvade vänner för vårt land. Det var för oss ovärderligt, att våra intressen under det andra världskrigets första år tillvaratogs av en så erfaren och sympatisk diplomat.

Bland de utmärkelser, som kom honom till del, kan nämnas, att han blev hedersdoktor vid flere amerikanska universitet, var kammarherre och under några år konungens handsekreterare.

Han hade många vänner inom och utom Sverige. De minnas honom som en fint bildad, älskvärd och rättskaffens man.

M. Essén

En kraftkarl har gått ur tiden, en ärlig man, trogen sin uppgift.

Efter avslutade akademiska studier, fullgjort provår och några kortare lärarförordnanden knöts **Hugo Malmgren** redan år 1916 till läroverket i Hudiksvall såsom ordinarie adjunkt. Han blev läroverket trogen intill pensionsåldern. Här utförde Malmgren sålunda sin mannagärning. Hans resliga gestalt, hans resoluta uppträdande gjorde för Malm-

grens elever uppmärksamhet och disciplin självklara. Kanske kände någon nybörjare t. o. m. fruktan vid första bekantskapen med sin lärare i tyska. Men den spelade hårdheten kunde inte länge dölja det goda hjärtat. Malmgren blev respekterad, uppskattad, avhållen, vördad av sina elever. Under sina år vid läroverket utgjorde Malmgren ett mäktigt inslag i kollegiet, rakryggad, orädd, rättvis, en utmärkt lärare, en god kamrat och vän. Hans ord vägde tungt vid våra rådslag. Hans metod att undervisa gav utmärkta resultat både i skolan och vid den omfattande privatundervisningen, som han bedrev.

De många besök och uppvaktningar, som Hugo Malmgren under årens lopp fick mottaga av sina forna elever, vittna om den stora uppskattning han rönt.

När Hugo Malmgren nu är borta, framför jag till honom ett varmt tack från läroverket.

Samuel Hennichs

Karl Victor Lenander, född den 4 mars 1880, blev student i Örebro 1899. Efter två års studier i Uppsala lämnade han staden för att ägna sig åt läraryrket. Fil. mag. blev han 1912 i Lund, adjunkt i Jönköping 1913 och i Uppsala 1919. Dessutom tjänstgjorde han vid Fjellstedt-skolan och under många år vid Försvarets läroverk.

Nils Ericson var Flenspojke. Han hade sitt barndomshem på Orresta, då en lantgård, nu införlivad med och mitt inne i Flen. Jag var klasskamrat med honom i Nyköpings läroverk. Vid hemresan på ferierna var det ofta någon timmas väntetid i Flen, och gärna mottogs man då gästfritt i hans hem. Han ämnade först bli lantbruksingeniör och började därför sina studier vid Ultuna, där han tog examen 1903. Men då slog han om och läste juridik i Uppsala, och tog snabbt examen. Blev jur. kand. maj 1907. Efter olika förordnanden blev han 1920 polismästare och sedan rådman i Örebro. 1948 pensionerades han och flyttade då till Stockholm. Han dog den 9 maj 1956. Jag minnes honom som en god och vänsäll kamrat.

M. Essén

Med tilltagande ålder återfinner man allt oftare inom den svarta ramen i tidningarnas tillkännagivanden namnen på vänner, som gått att förenas med dem, »qui ante nos in munde fuerunt».

När jag på detta sätt återfann min gamle vän **Richard Helanders** namn, fördes mina tankar tillbaka till vår lyckliga ungdomstid och då

särskilt till skoltiden i Nyköping och till de år vi fått förmånen att under Nationens hägn tillbringa i Uppsala.

Vårt första sammanträffande ägde rum i Nyköping, där vi senare, år 1907, avlade mogenhetsexamen, och resulterade enligt tidens sed ganska omedelbart i en animerad batalj. Den omständigheten att vi båda tillskrev oss segern bidrog nog till en mångårig och trogen vänskap.

Direkt från en ganska hård militär tjänstgöring å Karlsborg kommo vi samtidigt på sen-hösten 1907 till Uppsala, och ingen må väl förundra sig över, att vi med förtjusning mottogo anbud att medverka i »Mada-gaskar», som Nationen då avsåg att uppföra. Sällan ha ett par obetydliga statistroller så omsorgsfullt och träget repeterats!

Om nu detta kunde vara en lämplig upptakt till de juridiska studier vi avsågo att bedriva må vara osagt, men livet lekte för oss och med sin sorglösa läggning lät nog i fortsättningen Richard Helander leken fortgå väl länge och allt för mycket inkräkta på studierna. Ett livligt deltagande i nationslivet och studentlivet överhuvud taget medförde att han aldrig kom att besvara någon professor med tentamina och han avlade ej heller någon examen.

På hösten 1913 lämnade Helander Uppsala för att, som han hoppades, under lugnare förhållanden på allvar i Lund taga i tu med studierna, men återkom redan efter någon termin till Uppsala, där vistelsen denna gång dock blev kortvarig och avbröts, då han erhöll anställning hos ett sjöförsäkringsbolag i Göteborg.

Detta blev en markant vändpunkt i hans levnadsöde. I en ny omgivning kom han här uppenbarligen på rätt plats och använde sin sparade energi på sådant sätt, att han i sinom tid avancerade till direktör i bolaget. Då jag sista gången träffade Richard Helander, det var vid Nationens 300-års jubileum, mötte jag en allvarlig och rätt tystlåten man, som dock icke kunde dölja glimten i ögat!

Richard Helander, som var född den 5 november 1886 i Stora Mellösa församling och senare flyttade till Falköping, där hans fader blivit kyrkoherde, efterlämnar minnet av en glad och god människa. Med vemodsblandad glädje minnas vi honom gärna som en exponent för den angenäma sidan av förkrigstidens studentliv.

Nyköping den 2 april 1957.

Ingemar Widebeck

En av Södermanlands-Nerikes Nations äldre, mer kända landsmän, lektor **Sven Cederblad**, har gått bort den 7 oktober 1956. Han var född den 6 februari 1890 i Jäders socken, son till prost Vilh. Cederblad och hans maka Helfrid f. Hermelin. Modern var dotter till den kände

hembygdsvännen löjtnanten, godsägaren och målaren Olof Hermelin. En broder var folkbildaren Carl Cederblad. Sven Cederblad gick i Västerås läroverk, där han tog studenten våren 1909. Då fadern sedermera blev kyrkoherde i Nacka, har Sven Cederblad som ung student en kortare tid varit bosatt där men då modern efter faderns bortgång 1913 överflyttade till Uppsala, hade han under studietiden sitt hem i universitetsstaden. Fil. mag. 1914 och fil. lic. 1919 disputerade han 1924 på sin djupgående avhandling *Studier i Stagneli romantik*. Om de tjänster han innehaft kan följande meddelas. Efter att ha tjänstgjort som vik. eller e. o. lektor vid Uppsala och Skara folkskoleseminarier blev han ordinarie lektor vid folkskoleseminariet i Luleå 1924. År 1929 utnämndes han till lektor vid högre realläroverket (nuv. Vasa läroverk.) i Göteborg. Slutligen överflyttade han till Stockholm, i och med att han 1940 erhöll en lektorstjänst vid Södra latin, där han pensionerades 1955. Intresserad av undervisning som han var torde det ha varit på grund av en längre tids ohälsa som han avstod från möjligheten att stå kvar i sin tjänst över pensionstidens inträde. Ehuru han länge haft klen hjärta kom döden dock oväntat, när han var på några dagars rekreation på ett pensionat utanför Stockholm. Jordfästningen ägde rum i Nacka kyrka, där hans fader förkunnat ordet.

Sina vetenskapliga forskningarna fullföljde Sven Cederblad ända till sin bortgång, visserligen tidvis hindrad av sjuklighet, men desto mer stimulerad av sitt djupa litteraturintresse under andra av arbetslust och energi präglade perioder. Under sådana kom hans mångsidighet och hans förmåga att fångas av olika problem — litterära och litteraturhistoriska, psykologiska, samhälls- — till sin rätt. Sven Cederblads mångsidighet var hans styrka och hans svaghet. Han var uppslagsrik och fick ut mycket av forskningsföremålet, mer än de flesta kanske, men samtidigt blev han inte alltid i tillfälle att slutföra det han börjat, ty han drogs till så många lockande uppgifter på en gång. Trots denna splittring, som inte kan bestridas, fanns det dock vissa ledande drag i hans val av studieobjekt. Den psykologiskt fångslande romantikern, antingen han hetat Stagnelius, Vitalis, Thörild eller Martin Koch, har alltid intresserat honom, och han har haft förmåga att med blick för livets realiteter sätta in diktaren i hans miljö. Sven Cederblad skaffade sig tidigt goda insikter i den moderna psykologiska forskningens resultat och förstod att förena dem med de litteraturhistoriska synpunkterna. Ett starkt personhistoriskt intresse drev honom att genom studier på ort och ställe spåra upp vad som kunde vara värdefullt för att förstå en diktare. Sin gamla kärlek till Stagnelius blev han trogen; därom vittnar bl. a. det 1936 utgivna arbetet *Stagnelius och hans omgivning*, byggt på föreläsningar som han hållit i egen skap av docent vid Göteborgs högskola. Men även en så pass modern

författare som hans ungdomsvän Martin Koch blev föremål för hans studium.

Det allmänintresse och den politiska inriktning, som Sven Cederblad alltid haft, och som särskilt kom fram under göteborgsåren, visade sig även vara fruktbart för hans forskning. Ett stort upplagt arbete om Göterna och 1812 års politik bestyrker detta. Tyvärr lyckades han aldrig fullborda uppgiften, men ett par kapitel ha publicerats i *Samlaren*, och det är med vemod man läser den not han tillfogade dessa partier, ty där säger han tydligt ifrån, att han inte ser det möjligt att slutföra sina planer.

Sven Cederblad var i många avseenden en originell personlighet, temperamentsfull och med en säregen drastisk humor. Han var trofast mot sina vänner. Som lärare blev han mycket uppskattad; många lärjungar minnas honom med stor tacksamhet både på grund av hans väckande undervisning och hans mänskliga inställning till dem. Från student- och studieåren bevara många — inom och utom hans nation — honom i ett vänskapsfullt minne. Närmast sörjande äro hans hustru adjunkten Märtha Cederblad, f. Westerlund, och hans son i ett tidigare gifte, Carl-Trygve Cederblad.

A. E. S.

Den 19 januari avled praktiserande läkaren i Wien, Med. Dr. Alois **Kittinger**, 64 år gammal.

Han tillhörde den stora skara wienerstudenter, som en av de sista dagarna i mars 1920 anlände till Sverige, inbjudna att för några månader vara de svenska studentkårernas gäster. De skulle här hämta krafter efter första världskrigets och efterkrigstidens hungerår och oro och voro på uppdrag av studentkårerna av mig i Wien utvalda i samråd med de akademiska myndigheterna därstädes. Ett visst antal var bestämt för forskningsarbete vid vetenskapliga institutioner, andra skulle bedriva studier inom sina respektive studieområden, alla skulle de lära känna svenska förhållanden. Sverige var ett okänt land för österrikanerna. Till ledare för upsalagruppen hade Kittinger utsetts. Han fick sitt arbete förlagt till patologiska institutionen, där han fick åtnjuta prorektors, prof. Ulrik Quensels ledning i arbetet och vänliga beskydd.

Vid den högtidliga inskrivningsakten på universitetet valde Kittinger att inträda i Södermanlands och Nerikes Nation. Det blev således en Upsalavår formad efter god sörmland-närkisk tradition, som Kittinger här fick uppleva. »När han talade om sin ungdomstid i Sverige», sade mig hans maka, »strålade hans ögon av glädje». Den våren och sommaren blev för honom och hans många studentkamrater ett lysande och värmande minne genom åren.

Alois Kittinger var infödd wienare, son till en järnvägstjänsteman. Han ägde mycket av det gammaldags förbindliga och vänliga som utmärkte den österrikiske ämbetsmannen, fostrad i den glada kejsarstadens kulturella atmosfär och i den katolska kyrkans hägn. År 1912 hade han inskrivits i medicinska fakulteten vid Wiens Universitet, hade med utmärkelse deltagit i första världskriget och var vid ankomsten till Sverige redan graduerad.

Här vann han många vänner tack vare sin trofasta och redbara karaktär och gärna ville han hålla kontakt med dem. Hans kärlek till Sverige och beundran för den nordiska kulturen var äkta och varm.

Efter återkomsten till Wien 1920 var han också under många år verksam i den av österrikiska sverigevänner grundade föreningen Svea, där man träffades till sällskaplig samvaro med svensk musik och och sång, deltog i kurser i svenska språket, studerade svensk litteratur, såg svensk film. Många av de forna wienstudenterna skriva än i dag utmärkt svenska. Kittinger kunde med glädje konstatera att kretsen av sverigevänner vidgades.

Efter avslutad assistenttjänstgöring vid universitetsklinikerna i Wien var Kittinger åren 1932—1945 kirurgisk ledare och primarius vid ett sjukhus i Burgenland. Efter andra världskrigets slut flyttade han tillbaka till sin födelsestad, där han fick en omfattande praktik. Han sparade sig ej, arbetade hårt, och stupade på sin post, då hjärtat ej längre stod bi. Han var älskad av sina patienter. I hundradetal följde de honom till graven, där hans maka och hans tre barn — bärande de svenska namnen Gunhild, Gunnar och Ingeborg — jämte mågar och barnbarn då stodo som de närmast sörjande.

En trofast vän av vårt land och vårt folk har gått ur tiden, en man, som alltid räknade det för en heder, att som Upsalastudent ha tillhört vår nation.

Martin Sjöström

Yngve Akerrén var en av de mest begåvade och kunniga människor jag känt; naturvetare och läkare, humanist och medborgare i samma person. Dock var han ej på minsta sätt lärdomstyngd eller pedantisk. Han gav skäl och tog skäl och sökte aldrig briljera.

När och hur han förvärvade eller rättare sagt började förvärva sina stora och mångskiftande kunskaper vet jag ej, blott att han hade fått en gedigen underbyggnad i en god skola och ett gott hem och att han alltid fortsatte en omfattande läsning, att han ägde många vänner med de mest olikartade intressen, och att han genom ständiga och mycket upplivande diskussioner med lätthet tillgodogjorde sig deras erfaren-

Professor Yngve Akerrén.

heter och samtidigt verkligen försåg dem med nya fakta, synpunkter och intressen,

Han var en alltigenom levande, en god och glad ung man, och sådan förblev han i vänners lag. Vår nation tillhörde Akerrén — som var född i Umeå och tog studentexamen i Västerås — genom den förnuftiga städgan att sonen har rätt att skriva in sig i faderns nation. Denna blev han trofast. Med självklarhetens rätt valdes han till förste kurator, ht 20—vt 21, sedan han tidigare samlat förtjänster bl. a. som spirituell krönikör. Han var en i ordets båda bemärkelser god kurator; lättsam och välvillig, men också bestämd då så behövdes.

Med Akerréns självständiga väsen var det för dem som något kände personer och förhållanden i lärdomsstaden ingen överraskning, att hans akademiska karriär blev ganska trög. Han måste relativt snart lämna Uppsala. Därefter var han överläkare, först i Linköping och slutligen i Göteborg. I båda dessa städer var han effektivt verksam — även på det kommunala planet — för förbättrade förhållanden inom sjukvård och barnavård.

Meriterad genom ständigt fortsatt forskning, ofta på utländsk botten, och genom ett flertal uppmärksammade skrifter, kom så småningom — sent nog — den tid då han äntligen befordrades till ordinarie professor i pediatrik vid Göteborgs universitet. Han var då emellertid, såvitt en lekman kunde förstå, ganska tagen av den dubbla för att inte säga flerdubbla börda som tynger en akademisk lärare i ett praktiskt medicinskt ämne, och som han redan i åtskilliga år faktiskt fått bära. Dock undgick han det hårda ödet att, ännu blott i början av 60-års-

åldern, tyna bort. En lömsk och häftig sjukdom tog på några månader hans liv.

Hans vänner äro många. De sörja honom djupt och skola alltid med stor tacksamhet hålla hans minne levande.

Edvard Thermanius

Även om Yngve Åkerrén ej förrän några år före sin död fick officiell stämna i en medicinsk fakultet, var han dock sedan flera decennier en av förgrundsfigurerna inom svensk pediatrik. En enorm arbetskapacitet, ett gediget kunnande, en sällsamt god omdömesförmåga i förening med en stor plikttrohet var egenskaper som framförallt karaktäriserade Yngve Åkerrén både som sjukhuschef och som vetenskapsman. Stor var hans vetenskapliga prestationsförmåga och kommer säkert många av hans iakttagelser och forskningsresultat inom pediatriken att bli av bestående värde. Trots en tidsödande sjukhusadministration och en vacklande hälsa gav han sig — även under de sista åren — i kast med stora nya vetenskapliga forskningsuppgifter, vars resultat han dock ej fick uppleva, men som man hoppas fullföljes av hans medarbetare. Uppbyggandet av den nya pediatrika universitetskliniken i Göteborg var en annan av hans livsuppgifter, till vilken han var väl skickad, men som han dock tyvärr ej fick slutföra.

Yngve Åkerrén var dock ej bara vetenskapsman och sjukhuschef. Han var i ordets rätta bemärkelse en »riktig doktor» — en charmfull sådan.

Svensk pediatrik står i stor tacksamhetsskuld till Yngve Åkerrén för hans stora livsgärning till våra barns fromma.

Sven Kræpelien

Lektorn vid folkskoleseminariet i Linköping **Bengt Andersson** avled den 20 februari 1957. Han var Vaxholmspojke men gick under gymnasieåren i Nyköpings läroverk, där han avlade studentexamen 1922. Under skolåren var Bengt Andersson intresserad medlem i flera av läroverkets kulturella föreningar och det är särskilt från dessa som jag minns honom som en alltid glad, vänsäll och positivt inriktad människa. Han var realare och blev naturvetare i Uppsala. I nationslivet deltog han kanske inte så mycket om man tänker på nationens fester, men genom att han bodde på nationsvinden var han daglig gäst på nationslokalen och kände väl sina samtida landsmän. Han var omtyckt av alla och han var liksom under skoltiden intresserad av människor och samhällseliga problem. Efter Uppsalatiden som avslutades med fil. ämbetsexamen fortsatte han sina studier i Stockholm. En dag i maj 1938 mötte jag honom på Vasagatan i Stockholm. Glad och vänlig som alltid omtalade han att han fullbordat sin doktorsavhandling vid von Eulers in-

stitution. Han undrade också om jag ville hjälpa honom med en tredje opposition, vilket avtalades på stående fot. Det glädde mig att få göra honom denna tjänst samtidigt som jag fick glädjas åt hans framgång och hans doktorsgrad. Bengt Andersson hade från början inriktat sig på lärarens bana och sedan han sålunda fullbordat sin akademiska karriär blev han lektor i Luleå med senare förflyttningar till Skara och Linköping. Och så finner jag plötsligt en dag hans dödsruna i tidningen; han var då nyligen fyllda 54 år.

Sven Frigell

Ernst Hugo Gyllander.

Det tycktes passa till Ernst Hugo Gyllanders typ som författare att han blev en mycket gammal man. I slutet av hans liv strök åldern, kunde någon säga, under en egenskap som han långt tidigare hade visat prov på: det visa, det erfarna och didaktiska förhållandet till läsekretsen. Gyllander diktade sagor och fabler, noveller, novelletter och kåserier, han skrev även dikter och bedrev vid sidan av detta och annat journalistik. Men den berömmelse, den litterära ställning han lyckades tillskansa sig, stöttades hos publiken nästan enbart av hans sagoproduktion.

Denna ryktbarhet kom nog å andra sidan också att ligga honom i fatet. Sagor som inte fått klassikernas hallstämpel, har knappast heller haft god marknad bland finsmakarna. Gyllander vände sig gärna till barnen, även om mycket av det han skrivit, framställdes med pretentioner på att läsas av vuxna. Och redan den riktpunkten i hans verksamhet, Saga-bibliotekets pärmar, kunde kanske misstänkliggöra. Hans dikter citerades, i synnerhet medan han ännu levde, av kritikern Fredrik Böök som också uppskattade dem från början. Men Hugo Gyllanders samlade produktion, eller de bästa delarna av den, nådde aldrig fullständigt fram till kritiker och essayister. Hans plats i bibliografierna står nu, något år efter hans död, tommare än man kanske skulle vänta, hans ställning har blivit en aning motsäggande.

Gyllanders bildningsgång blev den för hans diktargeneration gängse: mogenhetsexamen, akademiska studier, författarskap. Han föddes i Örebro 1868 och studerade där vid Karolinska läroverket som 1887 utexaminerade honom. Hans intresse låg tydligen redan efter skoltiden i hans hemstad åt författarverksamhet, i varje fall åt journalistik. Innan han kom till Uppsala och skrevs in vid universitetet och Söderman-

lands-Nerikes nation 1896, hade han sålunda varit medarbetare i olika tidningar, bl. a. berlinskorespondent till Nerikes Allehanda. Det väckte en del uppseende bland de övriga studenterna i hans nation, att han 1895 hunnit debutera med en samling vers, Dikter: han hade tagit de första stegen på en bana som inte alla kände sig passa för — eller ville pröva på. Men Gyllanders nationskarriär blev en blank sida i matrikeln där det, enligt vedertagen mening, borde ha stått någonting om fanbärare, revisorssuppleant och kurator. I stället medarbetade han i Strix från 1900, och då hade han sedan åtta år tillbaka också publicerat bidrag i Ord och Bild alltifrån denna kulturtidskrifts första nummer.

Gyllander lämnade Uppsala 1902 och fortsatte att skriva. Hans bana som författare blev, kan man säga, till vissa delar identisk med den som tidskrifts- och tidningspublicist. Stockholms-Tidningen, Aftonbladet, Nya Dagligt Allehanda öppnade sina spalter för honom. Många av de sagor, fabler, novelletter och stämningstycken som han i bokform utgav i samlingarna Figurer, fantasier och tankar (1918) och Jönsson och andra småsaker (1925) hade tidigare lockat till skratt och eftertanke i Strix och i Ord och Bild. Förutom flera andra sago-samlingar och förutom bearbetningar av äldre sagor utgav han en bok för ungdom om Jeanne d'Arc. Hans rent lyriska produktion återkom i långa intervaller med Nya dikter 1910 och 1925 med Rytmer.

»Man känner sagan om kejsarens nya kläder. Det är en av de djupaste bland sagor — och det finns sagor korta, på ett par sidor i tryck, som är djupare än ett dussin filosofiska system och ett hundratal »problemromaner» — en djup saga, och en rolig saga». Med dessa rader inledde Gyllander ett av sina bidrag i den samling han utgav 1925, med dessa rader gick han även på ett betecknande sätt i bräschen för en viktig del av sitt författarskap. De skulle kunna vara ett försvar för vad han aldrig lyckades prestera: onekligen tycktes det vara hans kardinalfel att han aldrig skapade några stora gestalter. Men det är naturligtvis som miniatyrförfattare han bör bedömas. Gyllanders sagor och fabler är ofta moraliserande, även i de fall då de vänder sig till en vuxen publik — detta sätt att berätta delar han självfallet med många andra författare i samma eller liknande genre. Liksom det mesta han skrivit skulle också sagan, likmätigt traditionerna, ge läsaren någonting att fundera över. Det djupa som han värderade så högt i sin programförklaring, var en underfundig och gäckande eller paradoxal sammanställning som för honom så bra tycktes ersätta både episk marschtakt och detaljerad realism. Gyllander blev som sagoförfattare ingen nydanare av denna gamla litteraturart, men det var viktigt nog att han hade elegans att stillenligt kunna fortsätta traditionen. En halvt elegisk, halvt ironisk stämning lockas fram i några represen-

tativa exempel. Det heter i Skrattet: »När solen sjönk mot skogsranden, möttes åter Skrattets fé och Grätens — Hur är det fatt? sade Gräten. Det synes mig som om Du inte vore dig riktigt lik. Skrattets fé stod en stund tyst. Till sist svarade hon: Kanske hade du ej så alldeles rätt. Kanske såg jag ej skarpt nog. Jag måste erkänna, att jag verkligen har många rysligt obehagliga släktingar och undersåtar. Så log Gräten — för en enda kort sekund». Kan Gräten le? Det är en paradox bland många som Gyllander tyckte om, och den rimmade med liknande attityder i andra delar av hans produktion, det gäcksamta kåserande. Men när hans sagor slog an allvarligare toner blev innebörden en gammaldags och enkel gudstro. Flickan som bara är vacker och bara kan dansa kommer (i sagan Vid himlens port) inte in: »Ack det är en så trång port och dess vaktare är sträng, så mild han än är, och omutlig är han». Och i en saga om vågorna, där han visar samma enkla manér, heter det i formuleringar som på vers tidigare i svensk litteratur har blivit klassiska: »Så berättade vågorna sagan om den gamla mannen i hans unkna slott i öknen, slottet där all världens rikedomar finnas, men där människorna tvina bort och då — Vi ha vandrat förbi länder och städer, vi ha sett fartyg gå under och fartyg glida in i säker hamn. Allt vandrar och växlar. Livet har mycken sorg men även sorgen har hopp. Och vi ha funnit, att endast den människa blir lycklig, som har kraft att bära sin börda, som aldrig sviktar. Fast och trygg välver sig himlen över honom och i himlen bor Gud».

De samlingar som Gyllander lät utge 1918 och 1925, innehöll emellertid inte bara sagor och fabler. De bestod också av kåserier och en eller annan epigrammatiskt tillspetsad dikt. En tidningsnotis, ett på gatan uppsnappat ord, ett samtalsämne utgjorde i dessa småstycken på vers och prosa tillräckligt med stoff för honom. Han håller upp aktualiteter och episoder mot dagsljuset, synar dem som gamla malätta kläder, lägger dem ifrån sig med ironiska eller misantropiska kommentarer om människans och tidens skröpligheter. I Elakt folk berättar han om en tillsynes välfödd och vänlig man, som på en automat tycks ta upp sin börs för att ge en tiggare pengar men i stället med utstuderat grymma gester letar efter mynt till att betala sin egen mat. Nykterhetsaposteln i en annan berättelse håller på tåget ett salvelsefullt förmaningstal för en berusad och förfallen man, som inte verkar kunna ta vara ens på sig själv, men blir till sist av denne uppmärksammas på att vagnen har hunnit passera den anhalt, där propagandisten ämnade stiga av. Det är fränare än enbart situationskomik. Från sin borgerliga utsiktspunkt mediterar Gyllander över politiken och historien. I ett stycke som är karakteristiskt både för hans värderingar och som är lätt att datera, talar han i historiefilosofiska formuleringar om att revolutionerna tycks upprepa sig och att den ryska omvälvningen verkar

kunna arta sig lika illa som en gång den stora franska. Men den allvarliga och pessimistiska innebörden i dessa rader kan i andra också förbytas i ironi på meter. Så berör han t. ex. hur diktatorn talar i fraser från tribunen och

då ställer sig för tanken ett dilemma,
mot vilket ej logiken mäktar spjärna:
om han ej tror på frasen — vilket hjärta!
Och tror han, vilken liten ömklig hjärna!

Mönstret i samlingarnas prosastycken erinrar om Hjalmar Söderbergs historier och Hasse Zetterströms kåserier. Det betyder inte att man måste anta att dessa båda författare har inspirerat Gyllander, inte heller att hans miniatyrer skulle vara lika bra som deras. I själva verket förefaller han mera begränsad, han arbetade med snävare värderingar, och flera av de skisser han presenterade stod och föll med aktualiteterna.

Men det lediga och lätta språket kan knappast någon fränkänna honom i denna prosa, lika litet i versen. Som lyriker byggde han stilistiskt på den stora tradition som långt före honom funnits utbildad i svensk litteratur, och inte för inte antydde hans läggning på titelbladet till en av hans diktsamlingar. De sjungande rytmerna i Gyllanders poesi kläddes över huvud taget ett innehåll med ganska enhetlig karaktär. Han tog i sin egentliga lyriska produktion — i den som inte var tillfällighetsrim för tidnings- eller sagobruk — på det hela knappast upp andra ämnen än de allvarliga och högtidliga. Och några motiv samsatte honom alldeles särskilt: historiska i allmänhet, bibliska i synnerhet.

Även denna förkärlek gynnades av äldre generationer, den låg bland annat just i hans tid och den uppskattades av läsarna. Karlfeldt stötte i bibliska basuner, men när Gyllander använde samma instrument blev tonerna andra. Gör man en sådan jämförelse, får den också sitt berättigande nästan enbart om man erinrar sig hur olika de blev. Hugo Gyllander var aldrig någon mustig miljömålare, han använde de bibliska motiven på ett enklare sätt. Det heter i Moses:

Men vad hans öga såg förrän det brast
i dödens natt, var större dock än allt,
som i hans ungdom tog gestalt.
Och gnistan i hans själ, som tänts en gång
på Horebs berg och sedan lyst och bränt,
den förde honom upp mot höjder som
Egyptens visdom aldrig känt.

Gnistan som tänts i hans själ och lyst, blev heller inte så sprakande som då en annan samtida till Gyllander en gång reste i dessa trakter och sedan återkom med färgrika intryck i sin poesi. Snarare för den tanken till den personliga och reflekterande dikt som i viss mån samtidigt blev resultatet av denna resa. Och den ringar in en del av det karakteristiska för Gyllanders lyrik. Hans dikter är till stor del tanke-lyrik, de bibliska motiven har utnyttjats som staffage och för att bikta något som förefaller ha varit en personlig övertygelse. Han skrev en meditation om sanningen och Pontus Pilatus, och i Den gamla boken (Vulgata) talar han om att allt har en kärna, trots förvirringen: det är en religiös botten-sats i många av dessa lite pessimistiskt färgade reflexionsdikter. Liksom han visade en religiös inställning i sagorna, liksom han i Jean d'Arc, fastän lättfattligare, hyllade den kristna mystiken, ter det sig konsekvent att också dikterna fick uttrycka liknande upplevelser. I Påsk står det:

När våren sväller upp i blom och prakt,
en skugga kastar under påskens tid,
sitt mörker över stundens lätta fröjd.
Dock än för många är den skuggan ljus.
Den bär ett bud så mildt som vårdvindsuss
från fjärran land, mot fjärran dröm.
Den talar om den fasta punkt, som står
omutligt kvar i tidens ström;
om själ som nått uppståndelse och ära
i tro och makt att lida och att tåligt bära.

I dessa rader och i andra finns onekligen sammanställningar vilka vittnar om att Hugo Gyllander som skald byggde på förebilder också utanför rytmens område. Men hur traditionell han än kunde tyckas är det långt ifrån sant, att han bara skrev med bläck och ordfärdighet. Det kommer in personligt kända upplevelser i hans dikt, även då de inte är religiösa. Men en strävan att havamalsmässigt fånga in allt i en lapidarisk form har han en gång skrivit: »Dagen och tiden svinner / Ett jag likväl vet: / Ensam är människosjälens, / Svaghet och intighet.» Det finns många dikter, framförallt i hans sista samling, som skarpt kontrasterar besvikelserna mot förhoppningarna och som visar hans vacklande tro. Någon gång i denna rytmiska mjukhet blir formen omständig: »Sen dess ha åren svunnit och gått / och här och sinne ha grånat / Jag sett så mycket i solens ljus / som allt det bästa hånat, / jag drömt om andra, och mest om mig själv. / Nu står jag vid stranden av mörkrets älv. / och lågan flämtar i staken.» Men i dikten Sommar som utgår från en naturupplevelse och konfronterar denna med minnet

av en bortgången vän, har formen blivit enkel utan att vara lapidarisk, känslan resignerad utan vara hopplös. Verkan har blivit ljuv:

I drömmarna för stunden,
i korta mänskoöden
det glöder likväl nå g o t
som icke liknar döden.

Hugo Gyllander har skrivit flera dikter med denna enkla diktion. I ett porträtt av Sköna Helena (i Munken) har han lyckats pressa in sin estetiska betagenhet genom att låna intrycken från en sapphiskt läcker natur:

Hon kom med allt det sköna
i sekler låg begravet,
hon kom med doft av rosor.
och sakta sus från havet.

Det var den metafysiska frågan — problemet om människans belägenhet — han oftast återgav i sin dikt, och man kan våga påståendet att den kännetecknar också andra betydelsefulla delar av hans produktion. Han lyckades aldrig lösa denna gåta, han lika lite som någon annan, den blev hans drömslott. I »ålderns eftertänksamt klara ljus» såg han det bäst, och han skrev själv i sin sista samling: »Ty ännu stacks lyckan aldrig i hand / Den gavs blott som lön för en möda / åt en obruten vilja, en kämpande tro, / åt en levande själ bland de döda.» Om det kunde han dikta, när han var mest engagerad, om det som inte ligger i lyckans medvind. Sådant har diktare — stora och små — i alla tider skrivit om. Men verkningarna av hans sagor och poesi blir inte mindre, inte mindre gripande därför att man vet, att vinden även i verkligheten blåste mot honom.

E. L.

Studentfamiljerna och bostadsfrågan.

För utformningen av Nationens bostadsprogram föreligger ett starkt behov av att dels känna andelen gifta studenter inom Nationen dels också dessa studenters önskemål i fråga om bostäder. Då samtidigt Studentkåren infordrat uppgifter om antalet gifta studenter på nationerna, beslöts i vintras att på talongerna till inbetalningskortet för terminsräkningarna ställa några frågor till nationsmedlemmarna.

Det ringa utrymmet på baksidan av ett inbetalningskort framtvängde stor ordknapphet, när det gällde utformningen av frågorna. Endast några få frågor fick plats. Följande formulering användes:

Är Ni gift?

Andra makens namn?

Är andra maken studerande?

Är andra maken nationsmedlem?

Som familjebostad vill jag att Nationen bygger

2 rum och kök

3 rum och kök

Besvarandet av ovanstående frågor har såvitt känt icke berett några svårigheter. Med studerande kan en del ha avsett studerande också vid andra läroanstalter än Universitetet. En sådan tolkning förrycker emellertid inte resultatet. Det väsentliga var att få reda på om andra maken var yrkesverksam eller genom studier ur stånd att genom inkomst av egen tjänst bidra till studentfamiljens försörjning. Det är också föga tänkbart att någon skulle ha uppfattat ordet »nationsmedlem» på så sätt att det skulle gälla alla nationer. Det hade varit lyckligare, om man i stället för att fråga om andra maken var nationsmedlem, hade ställt frågan om andra maken tillhörde Södermanlands-Nerikes Nation. Med stor sannolikhet har dock flertalet tillfrågade med hänsyn till sammanhanget uppfattat ordet »nationsmedlem» såsom synonymt med »sörmland-närking». Vid besvarandet av den sista och från Nationens synpunkt viktigaste frågan förutsattes studenterna ha tagit samtidig hänsyn till vad som är ett önskvärt krav på standard och vad som är ekonomiskt genomförbart att betala för en studentfamilj i allmänhet.

Av de 586 nationsmedlemmar, som upptagits i vårterminens studentkatalog, har 436 klassificerats som aktiva. Med aktiv avses då nationsmedlem, som betalar stor terminsavgift. Med ledning av de inkomna svaren och kuratelets personkänedom har av de aktiva minst 113 eller 25,5 procent visat sig vara gifta.¹ Vid en av studentkåren företagen undersökning vårterminen 1955 beräknades 21,2 procent av Nationens medlemmar vara gifta. För kåren i dess helhet var andelen gifta 22,6 procent.

På frågan om andra maken är studerande har följande svar erhållits:

Tabell 1.

Fråga	Svar			
	Ja	Nej	Ej svar	Summa
Gift med studerande	65	39	9	113
Gift med nationsmedlem	35	69	9	113

¹) Genomgången av svaren och sammanställningen av tabellerna 1 och 2 har utförts av Andre kurator och av fil. kand. Per Faxér.

Av de gifta studenterna är omkring 58 procent gifta med studerande; 31 procent är gifta med nationsmedlemmar.

De gifta nationsmedlemmarnas bostadsönskemål fördelar sig på följande sätt:

Tabell 2.

Önskemål	Antal	Procent
2 rum och kök	30	26
3 rum och kök	55	49
2 eller 3 rum och kök	10	9
Mer än 3 rum och kök	2	2
Ej besvarat frågan	16	14
Summa	113	100

Av tabell 2 framgår tydligt, att trerumslägenheten framstår som den mest omtyckta bostaden för studentfamiljerna. En erfarenhet som man gjort inom stiftelsen Studentstaden är också att de större lägenheterna är de mest efterfrågade.

Det bör slutligen påpekas, att siffrorna i tabell 1, angivande antalet studenter inom Nationen, lätt nog kan ändras. Det är välbekant, att många just på grund av bostadsbristen sett sig förhindrade att ingå äktenskap. Skulle Nationen kunna tillhandahålla ett ökat antal goda bostäder, skulle detta säkerligen också resultera i en invandring från andra nationer. Det nuvarande antalet gifta studenter måste alltså betraktas som minimiantal. Kan Nationen tillhandahålla goda bostäder, kommer också antalet gifta studenter att snabbt stiga.

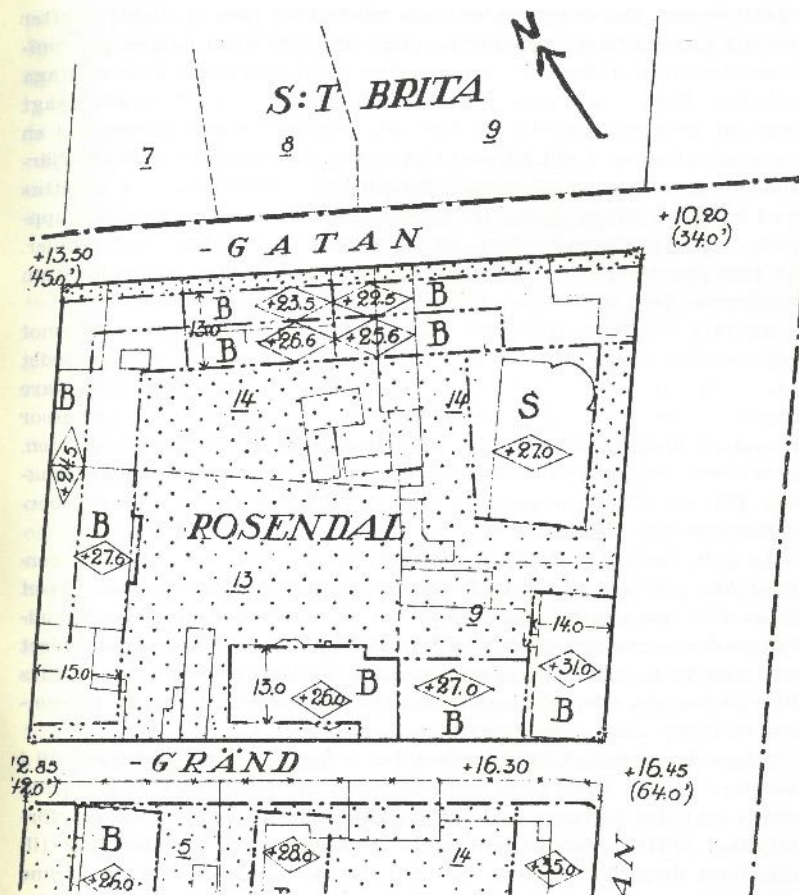
L. B.

Några byggnadsfrågor.

3.

Just som majhälsningen kom ut i fjol vår föredrogs ett fastighets-ärende i förvaltningsdirektionen av största intresse för nationen. En representant för ägaren av ena grannfastigheten, nummer 13 i kv. Rosendal, utbjöd nämligen fastigheten till salu till nationen. Fastigheten inköptes ett halvt år senare. Därmed kom ett nytt element in i diskussionen rörande nationens byggnadsfrågor, som i hög grad påverkar ställningstagandet till dem.

Innan vi redogör för ärendet torde det vara riktigt att ett ögonblick stanna vid nationens olika förvärv i kv. Rosendal. Inom parentes må

Kv. Rosendals stadsplan av år 1936. 100 m. mellan Järnbro- och S:t Johannessgatorna. S:t Larsgatan går i riktning SO-NV.

nämnas att kvartersnamnen Rosendal och Rosenberg vid gamla S:t Olovsgatan förmodats ha sin upprinnelse i det förhållandet, att ärkebiskopens medeltida trädgård eller rosengård låg där. Sedan nationen år 1817 fattat beslut om insamlande av en byggnadskassa i och för förvärv av egen fastighet och uppförande av nationshus, dröjde det till år 1874 innan den förvärvade den blivande nationsfastigheten, nr 8 i kv. Rosendal. Gården hade tidigare länge tillhört en medlem av den kända, lärda medicinarläkten Wistrand från Södermanland. Priset var

22.000 kronor. Det dröjde sedan ända till år 1897 eller ett tiotal år efter det att universitetets nybyggnad placerats vid Järnbrogatan och universitetsparken tillkommit, innan nationshuset stod färdigt att mottaga nationen. Enligt vad dåvarande förste kurator, Rutger Sernander, sagt mig var nationen särskilt glad åt att dess nationshus placerats i en gammal trädgård. I stil härmed förutsattes att det efter 1809 års fjärdingsbrand tillkomna hörnhuset, Brundisium, skulle rivas och ersättas med bl. a. en större berså. De beräknade kostnaderna för huset uppgingo till 50.000 kronor jämte 16.000 kronor för inredning och möbler. År 1909 gjordes full inredning av vindsvåningen, varvid tre bostadsrum tillkommo utom de föregående tre.

År 1917 var framlidna ärkebiskopinnan Sundbergs gård mitt emot universitetsparken, nummer 9 i kv. Rosendal, till salu. Taxeringsvärdet var 68.200 kronor. Nationen bjöd genom sin dåvarande skattmästare 70.000 kronor men steg ur konkurrensen, sedan nyutnämnde professor Stavenow bjudit 80.000 kronor, till vilket pris han förvärvade gården. Sedermera företog han en omfattande inre omdaning av huvudbyggnaden. Till sitt yttre är byggnaden en förnämlig representant för god borgerlig 1800-tals arkitektur.

År 1928 inköpte nationen fastigheten nr 11 i kvarteret av professorn Anna Geijers sterbhus. Taxeringsvärdet var 55.000 kronor. Priset drevs i höjden och stannade först vid 88.000 kronor. Gårdens huvudbyggnad, en ovanligt stabil träbyggnad, uppfördes på 1840-talet. Huset med gaveln mot S:t Larsgatan numera kallat Carthago, benämndes förr Dalkarlsbo eller Morinska studentkasernen. Det torde ha tillkommit tämligen snart efter fjärdingsbranden 1809.

Något år tidigare hade ägaren till f. d. Bergmanska gården, nr 10 i kvarteret, lovat dåvarande skattmästaren att nationen i första hand skulle erbjudas förvärva även denna gård, därest det bleve tal om försäljning. Löftet glömdes emellertid bort och gården såldes 1929 till framlidne direktören Martin Edlund. På vår hemställan erbjöd denne nationen samma år att antingen företaga en tomtreglering med uträkning av gränsen mellan fastigheterna för en kostnad av 12.500 kronor eller också att förvärva hela fastigheten till ett pris av 310.000 kronor. Nationen antog som bekant det förra anbudet och tomtregleringen verkställdes. I samband därmed fick den gamla tomten nr 10 den nuvarande beteckningen nr 13 och nationens båda fastigheter nr 8 och 11 sammanslogos till en enda, som erhöll den nuvarande beteckningen nr 14. När direktören Edlund förvärvade gården nr 10 (nuv. 13) fanns på fastigheten dels en också förmodligen snart efter fjärdingsbranden tillkommen byggnad i hörnet av S:t Johannesgatan och Rundelsgränd, där avsatte Gustav IV Adolf uppges ha bott under något tillfälle vid ett otillåtet besök i Sverige och där Rosendals matsalar nu driva sin

rörelse, dels den utefter Rundelsgränd år 1912 uppförda tegelbyggnaden. Själv uppförde direktör Edlund 1929—1930 ett hus vid S:t Johannesgatan.

Intill detta sistnämnda hus uppförde nationen 1936—37 på tomt nr 14 studentflygeln Arkadien. Numera har därför gården nr 14 ett taxeringsvärde av 793.000 kronor, varav 170.000 kronor i skattefria längden, och ett brandförsäkringsvärde av 2.419.000 kronor. Tomtens areal är 4.105,3 kvm.

Efter direktör Edlunds nyligen inträffade död, utbjöds fastigheten nr 13 först till universitetet för ett pris av 1.100.000 kronor, sedan till nationen för ett pris av 900.000 kronor. När priset gått ned till 690.000 kronor beslöt nationsfullmäktige den 10 november 1956 att förvärva gården. Tomtens areal är 2.798,8 kvm, taxeringsvärdet var 606.000 kronor och brandförsäkringsvärdet 1.291.000 kronor.

Genom de gjorda förvärven kan nationsgården, som sedan nationen flyttade över hit 1897, huvudsakligen bestått av nationshuset, i framtiden i hög grad få karaktären av en kollegiegård i stil med engelska och danska kollegier med ett stort antal landsmän bosatta i gården, omedelbart intill nationshuset och nationsförvaltningen. Bland studentnationerna i Uppsala ha Upplands, Östgöta, Västgöta, Smålands, Göteborgs och Kalmar Nationer slagit in på samma väg, som vi gjorde 1928 och fortsatte 1956. Det kan vara onödigt att här framhålla vilka möjligheter som komma att ges i framtiden för uppförande av bl. a. studentbostadshus i vår gård, särskilt om tomten kan avrundas genom förvärv av gården nr 9. I hörnet av St. Johannesgatan och Rundelsgränd kan t. ex. uppföras ett mindre studentbostadshus för c:a 60 enkelrum, vartill skiss redan föreligger av arkitekt von Schmalensee. Utefter S:t Larsgatan finnas också goda möjligheter.

* *
*

En sak må här särskilt framhållas, nämligen att alla hus, som användas till bostäder och liknande måste vara ekonomiskt sett fullt bärkraftiga. Man måste noga skilja mellan dessa hus och nationshuset från denna synpunkt. De ha förvärvats tack vare bl. a. placering av stipendiedonationer. Nationen har härvidlag förfarit som många statsinstitutioner, t. ex. Uppsala universitet. Den har också alltsedan dess noga bevakat att räntan på donationerna utgår efter samma procent som universitetets ränta till dess donationsfonder, samt att en skäligen nedskrivning av värdet äger rum. Nationshuset har liksom universitetshuset inga inkomster att tala om i detta sammanhang. Medlen för dess uppförande eller restaurering måste anskaffas av nationen nu liksom allt-

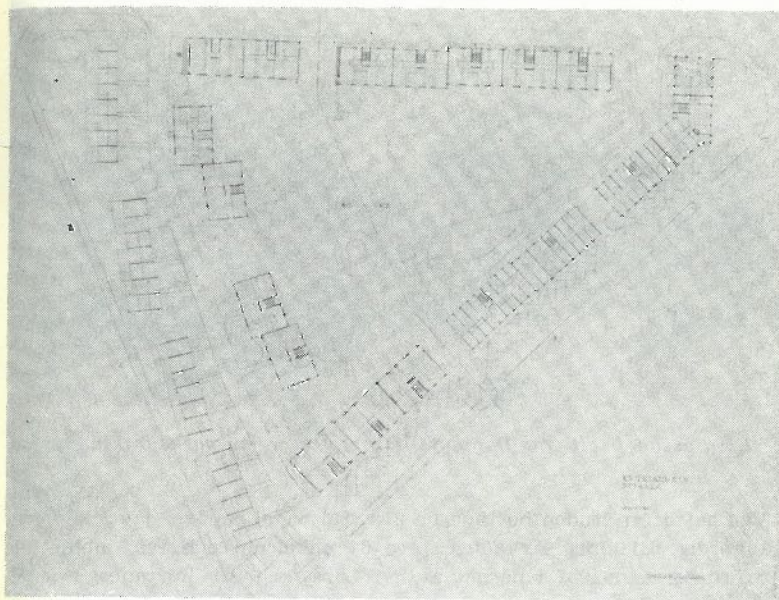
Detalj av den blivande studentstaden i kv. Observatoriet, Triangeln, Kandidaten och Licentiaten.

sedan 1817 och medlen till täckande av årskostnaderna måste landsmännen i huvudsak betala genom sina terminsavgifter till nationskassan nu liksom alltsedan nationens tillkomst.

* * *

Helt naturligt återverkar ovan nämnda förvärv på lösningen av de i de föregående båda uppsatserna nämnda problemen om uppförande av studentbostadshus för nationen i kv. Triangeln i den nya studentstaden och för utbyggandet av nationshuset.

Vad först beträffar kv. Triangeln, som avsetts för vår och Västmanlands-Dala nationer, så föreligga förslag till stadsplaner, upprättade av stadsarkitekten Lefvert och av arkitekten Artur von Schmalensee. Enligt dessa skulle den östra vinkeln av Triangeln förvärfvas av Stiftelsen Västmanlands-Dala studentbostäder och den västra basen av vår na-

Kv. Triangeln enligt arkitekt Artur von Schmalensees förslag.

tion, sedan Uppsala stad förvärvat marken av universitetet och på föreskrivna villkor överlämnat den till de båda nationerna. Marken lämpar sig mycket bättre för bebyggelse än både den nuvarande Studentstadens och Stockholms, Gästrik-Hälsinge och Norrlands nationers markområden sydväst om den nuvarande Studentstaden. I den östra och större delen av kvarteret torde behöva göras en del sprängning och i den längst i väster belägna och mindre delen behöves pålning om man bygger t. ex. tre- eller fyrvåningshus. Men för lätta en- eller tvåvåningshus behövs blott en grundplatta. På arkitekt von Schmalensees plan utgöres detta speciella område av de längst i väster planerade radhuslängorna av tvåvånings trerumshus för gifta studenter.

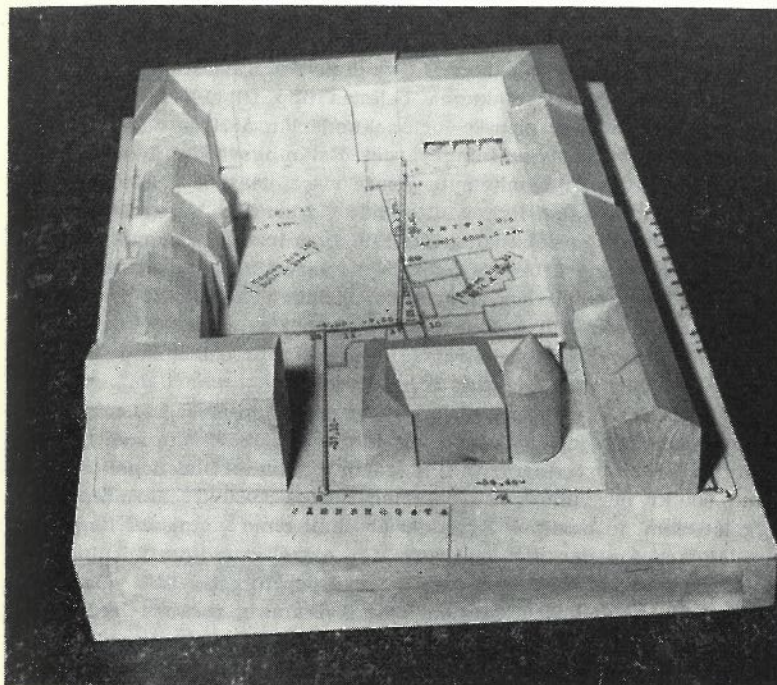
För den som varit med om förvaltningen av studentstaden är det helt naturligt att framhålla vikten av att förlägga kollegiehusen för ogifta studenter och familjehusen för de gifta till olika områden. En sådan ordning är fördelaktig för bägge parter. För vår nation förefaller det därför helt naturligt att förlägga bostadshusen för de ogifta till kollegiegården i kv. Rosendal och familjehusen för de gifta till kv. Triangeln i nya studentstaden.

Kv. Rosendal sett från Domkyrkotornet. Observera parkkaraktären.

Vad beträffar studentbostäderna i kv. Rosendal behöver jag icke vara mångordig. Ett hus, Arkadien, med 64 enkelrum och två dubletter uppfördes redan 1937 i hörnet av S:t Lars- och S:t Johannesgatorna. Ett andra om 60 rum planeras som nämnts i hörnet av S:t Johannesgatan och Rundelsgränd. Utefter S:t Larsgatan finns också plats, när tiden snart är inne att riva de mer än 100 år gamla husen i S:t Larsgatan 4 och 6 A. I de nyare stenhusen vid Rundelsgränd 3 och S:t Johannesgatan 15 komma säkert äldre medlemmar av nationen att i många generationer flytta in liksom de tidigare gjort i andra hus i nationsgården med den företrädesrätt, som givetvis tillkommer landsman. De första nyinflyttade voro i S:t Larsgatan 6 A professor Sune Lindqvist och i S:t Johannesgatan 15 doktor David Melchersson. I Rundelsgränd 3 bodde redan förut stadsnotarien Ger Jalander.

Vända vi oss så till de blivande familjebostäderna i kv. Triangeln så ge de framlagda förslagen till stadsplan en rad familjelägenheter. I de planerade radhusen på den dåliga byggnadsmarken längst i väster finns det plats för 26 lägenheter om 3 rum och kök och i trevåningshusen för 81 lägenheter om 2 rum och kök, fördelade på nio hus med nio lägenheter i varje. Den mest eftertraktade lägenhetstypen är emellertid den om 3 rum och kök. Stockholms och Norrlands nationer ha också för sina nybyggen framför allt valt trerummare. Av vår nations 120 aktiva gifta studenter ha bl. a. 55 förklarar sig önska trerummare och 29 tvårummare. Man har också gjort sig till tolk för önskemål om möblerade dubletter för de nygifta och om möblerade enkelrum även här ute. Dessa båda typer ha under vissa förutsättningar särskild stu-

Kv. Rosendal i modell enligt 1936 års stadsplan. Observera den dåliga balansen i kvarterets fasad mot Järnbrogatan (S:t Olofsgatan).

dentbostadssubvention och ställa sig därför lättare att finansiera för byggherrarna och billigare att hyra för studenterna.

För den som icke varit med på några tiotal år låter det hittills förda resonemanget främmande. Här må därför erinras om att c:a 25 % av de nutida studenterna äro gifta, och att det nu finns mellan 5 och 6.000 aktiva studenter i Uppsala samt att antalet år för år väntas bli större och om 10 år vara dubbelt så stort som nu, om vi bereder den studerande ungdomen tillräckligt med rum i vår stad.

Linjerna äro ännu icke fullt klara beträffande kv. Triangeln. Underhandlingar pågå mellan universitetets drätsel-nämnd och stadens drätselkammare rörande stadens övertagande av marken i och för överlämnande till Södermanlands-Nerikes och Västmanlands-Dala nationer. De torde emellertid icke behöva draga allt för långt ut på tiden.

Omprövning pågår av det statliga och kommunala stödet för uppförande av familjebostäder, även sådana som uppföras av allmännyttiga

företag såsom studentnationerna i Uppsala och Lund, samt av särskilda studentbostadshus. De nya förslagen kunna i detalj studeras i proposition nr 100 till årets riksdag. De vanliga familjebostäderna, således även för studentfamiljer, kunna belånas upp till 100 % av avkastningsvärdet i form av primär- och sekundärlån å 70 % och i form av tertiärlån å 30 % av avkastningsvärdet. Belåningsvärdet är maximerat till 585 kr. per kvm lägenhetsyta jämte visst ortstillägg, för Uppsalas del 5 %. Belåningstaket ligger alltså här vid kr. 614: 25 per kvm lägenhetsyta. I produktionskostnaden skall då även inräknas markkostnaden. För hus som igångsattes före första januari 1958 förutsattes, att de nuvarande bestämmelserna rörande tertiärlånen skola gälla. De nya bestämmelserna, som alltså avse hus, som påbörjas efter början av 1958, innebära vad tertiärlånen beträffar, högre räntor och kortare amorteringstid och därmed väsentligt höjda hyror.

Vad beträffar studentbostadshusen för enkelrum föreslås i propositionen, att företag, som påbörjas efter första juli 1957, icke som nu skall få ränte- och amorteringsfritt tilläggs lån å halva produktionskostnaden utan 5.000 kr. per rum d. v. s. omkring 2.000 å 3.000 kr. lägre än de tilläggs lån som nu beviljas. Efter 10 år skall omprövning av lånen äga rum. Vidare föreslås att kostnader för extra grundförstärkning icke skola subventioneras. Högsta belåningsvärden föreslås tills vidare icke för studentbostadshusen. Motioner ha avlämnats rörande både extra grundförstärkningen och tilläggs lånens belopp.

För närvarande pågår planläggande och kostnadsberäkning av nationens tilltänkta del av kv. Triangeln. När riksdagen tagit position i maj eller juni månader bör man vara klar att avgöra hur man vill ordna bebyggelsen. Finansiellt sett är det lättast att bygga studentbostadshus. Rent humant sett är det angeläget att bygga familjebostadshus, men de böra samtliga vara påbörjade före den första januari 1958. Måhända måste man kompromissa. Härvidlag spela givetvis också möjligheterna att bygga studentbostadshus i kv. Rosendal in. Svårigheter med ordnande av finansieringen möta också här och därjämte svårigheter med uppsägning av hyresgäster.

* * *

*

Till sist några ord om frågan om nationshusets om- eller tillbyggnad.

När vi började för fem år sedan anade vi knappast vilka svårigheter, som skulle möta. Vi förfoga nu över 290.000 kr. från vänliga givare insamlade medel och ha löften om byggnadsmaterialier. Men kreditåstramning råder, penningvärdet har fallit under de fem åren och stegrade omkostnader möta för byggnadsverksamheten.

Arkitekten har kommit med det ena förslaget efter det andra. Vi har försökt att genom olika omändringar i huset få fram de utrymmen, som önskas. Det lyckades icke annat än i begränsad omfattning. Ett förslag till utbyggnad åt norr var i många avseenden lyckat men dyrbart. Vi ha fått förslag om stora tillbyggnader utefter S:t Larsgatan, men de blevo omfattande och svåra att ekonomiskt utnyttja. Och till sist visade en undersökning av marken, att byggnadsgrunden utefter S:t Larsgatan öster om nationshuset var mycket dålig. Där behövs mängder av pålar för att bära upp stora hus. Till sist har arkitekten strax före påsk lagt fram två nya förslag, det ena en tillbyggnad åt väster av nationshuset ut till grannfastigheten nr 9 och det andra ett borttagande av tornet och utbyggande av nationssalen åt öster fram till Brundisium. I båda fallen skulle utrymmena bli större både för salen och köket. Men man står väl ånyo inför frågorna om ekonomien ännu tillåter så stora ombyggnader.

En av Havermans arkitektbyrå föreslagen omläggning av köket går väl in i det sista förslaget. I det första har köket blivit ännu mera omfattande och välplacerat.

En god lösning av nationshusets ombyggnad förefaller vara mycket svår att få fram. Man förstår att en och annan, som sett Smålands nation riva alla sina gamla hus och bygga nytt och som kommer att få se Göteborgs nation göra på samma sätt med S:t Larsgatan 7 och 9, frestas föreslå något liknande för vår nations del. Men då behövs lika stora gåvomedel, som Smålands och Göteborgs nationer fått. Kan vi tänka oss något liknande? Och så ett par stadsplanefrågor. Är det lyckat att vid universitetsparken, som är omgiven av måttligt höga hus, fortsätta med hushöjder som påverkats av de omåttligt höga skandallhusen i Järnbrogatan 10? Är det inte riktigast att stänga ut nordanvinden från kvarteret med högre hus och sluten bebyggelse i norr och ha lägre hus i söder och sålunda markera kollegiekvarterets lugn och parkkaraktär?

J. I. Szs

Poeten från Cambridge.

Ett utbyte av kontaktstipendiater är som att spela på lotteri. Aningen kommer en glad och charmerande representant, eller också kan det bli en sluten mussla, som endast lever för och i böcker.

Vårt utbyte med Cambridge har i hög grad utfallit med vinstlotter. Den förste engelsmannen förstärkte vårt fotbollslag och spred trivsel i tornrummet. John Iliffe skördade ära som omutlig umpire (domare)

Martin H. Cressey (t. h.) och förf.

i cricketmatchen mellan Ög. och Vg. John Conway bländade oss med gedigen allmänbildning, humor och stor språkbegåvning.

Vart tredje år skall vi ju få nöjet mottaga en flicka, och att döma efter vad vi hittills fått mottaga från Girton College, har vi mycket trevligt att vänta. Elisabeth Oliver-Bellasis gjorde ett djupt intryck på oss alla, och hon var en glad och pigg girl.

Denna lilla presentation kommer att behandla föregående års stipendiat Martin Cressey och har tillkommit för att ge ökad spridning åt en del av de tillfällighetsdikter han strödde omkring sig.

Redan vid första nationssammankomsten diktade Martin en fjärde strof till Our Family

My father's an Anglican Bishop
He's writing a book about sin
He's written five chapters on Sweden
By Jove how the money rolls in.

Vid majmiddagen höll han ett tal — inte som språkgeniet Conway på svenska — men med mycken esprit och humor. När andre kurator Olle Renck talade till sin hembygd, fann sig Martin föranlåtten att skriva:

Since Strängnäs has everything under the sun
I wonder why Stockholm was ever begun.

Lejonklon visade han sedan vid den gemytliga samvaron på nationen som följde efter nationsexercisen, och då sjöng han den sång till nationen han kallat

TOUJOURS LA POLITESSE

Dedicated to the Södermanlands-Nerikes Nation

Tune: John Brown's Body

We're polite Uppsala students and we're Sörmlands-Närkes men
From Örebro and Strängnäs and the isles of Mälaren:
And even our stipendiate who waves the Union Jack
Has learned to say TACK TACK

Chorus: Vi har ärtsoppa på torsdag,
Vi har ärtsoppa på torsdag,
Vi har ärtsoppa på torsdag,
So our stomachs go marching on.

We're polite Uppsala students and we're Sörmlands-Närkes men
We're better far than Värmlands or our Småland bretheren:
And though our foes may strike us and we sometimes strike
them back,

We always say TACK TACK.

We're polite Uppsala students and we're Sörmlands-Närkes men:
We love our native county, ev'ry forest, lake and fen,
And the maid who waits beneath the tree to welcome wand'ers back
Is sure to say TACK TACK.

We're polite Uppsala students and we're Sörmlands-Närkes men:
We love our First Curator and we love our ämbetsmän:
They all are so good-natured that in torture on the rack,
They still would say TACK TACK.

We're polite Uppsala students and we're Sörmlands-Närkes men:
Whenever we have news to spread we tell that news to Sven.
For he can tell you ev'ry tale from here to Lund and back,
If you just say TACK TACK.

We're polite Uppsala students and we're Sörmlands-Närkes men:
We never sleep till morning and we never rise till ten:
But if our lektors scold us, we must never cry 'Alack',
But simply say TACK TACK.

We're polite Uppsala students and we're Sörmlands-Närkes men:
 One day we all must pass away, and what will happen then?
 For when we meet S:t Peter, I'm afraid he'll send us back —
 But we still must say TACK TACK.

Vid kuratorsgasken på Gillet hade han konspirerat med Birgitta Jansson, som han kallade the third youngest of the nation, och under hennes tal som yngste landsman fick han ett s. k. osökt tillfälle att säga

A first curator should be seen but not Fält

På Stadshotellet i Nyköping hade vi bänkat oss för att intaga den magnifika lunch musikanföraren Arne Nilsson lyckats framtrolla med hjälp av sina goda förbindelser med näringsstället i fråga och eftersom vår nyländske stipendiat hade kännning av kuratorsgasken fick Martin skalda

If Kaj
 were to travel in the sky
 I think that in the course of a day
 he would drink all the milk in the Milky way

(Det var inte bara Nyrra som den dagen föredrog mjölk, vissa flickor och pojkar drack också oanade mängder.)

Under vårbalen spred han glädje till stora skaror av flickor genom att skriva små poem på deras placeringskort eller i sångböckerna. Små eller stora, mörka eller ljusa — alltid kunde han variera sitt tema så det stämde in.

Till sin baldam skaldade han

I thought Swedish girls were tall
 and blond and beautiful, but found them small
 brunette — yet I am not bitter
 since I have seen one small, brunette — Birgitta.

Till hennes födelsestads ära skrevs följande

If I could sail aboard a schooner
 the town I'd seek is Eskilstuna.
 It's chiefly famous for its steel
 but also for its girls appeal.

Till Maj Lindgren, som tillhörde V.-Dala och därför kallades the knee-ball-girl och som läste genetik och därför även fick namnet the banana-fly-counter, skrev Martin

I wish that I were a banana fly
 So that I might one day be counted by Maj.
 I fear she would kill me although I should sigh,
 but under such treatment how happy I'd die.

Han lärde sig även bruka vårt språk i sina små poem och göra bruk av dess möjligheter som t. ex. i följande rader till V.-Dalskan

They say that in heaven we all shall have pie,
 But Uppsala's better where now we have Maj.

Göran Ellqvists fästmo Anne Ramsay fångade hans intresse och resultatet blev följande rader

Scots is thy name but Swedish is thy birth
 Shall Lomond or shall Vättern tell thy worth?

En av vårbalens höjdpunkter var när han föredrog den sång till Sverige, Uppsala och våren som han kallade

SWEDISH IDYLL

Dedicated to B. V. V. J., M. J. K. L., and S. W. F.

Tune: Kling i Sörmland-Närke.

When at first I crossed the ocean,
 Came to Sweden's Northern land;
 When I felt the gentle motion
 Of the seas on Sweden's strand,
 Winter from the spring was borrowing,
 Ice and snow lay on the ground,
 And my heart within me sorrowing
 Still in winter cold was bound —
 But ah how quickly her hand at my heart-strings
 Plucked with a touch that was tender and kind,
 Teaching that Spring comes to beautify all things,
 Melting the snows from the heart and the mind.

All the girls around me singing,
 All the boys who shout with glee,
 Queen Gunilla's bell that's ringing,
 Make a happy symphony.
 When Birgitta laughs beside me,
 Listening to smiling Sven,

Then I know, whate'er betide me,
I'm the happiest of men.

April has gone now and flowers are blooming,
Age has no power now and youth has its fling:
Over the meadows the Horn cattle lowing
Call us to dance and to welcome the spring.

When at length to home returning
Back across the sea I go,
I shall often feel a yearning
For the land that now I know.
England is my very own land,
I shall always love her well:
But I have a second homeland,
Round good Queen Gunilla's bell.

Where rippling wavelets are lapping the lakeshore,
Where silver birches bow down to the breeze,
There shall my heart stay and never forsake more
Sweden's dear lakes and her tall forest trees.

När vårbalen var till ända och vardagen var verklighet, var det även tid att skiljas, och till tonerna av Hornboskapen reste Martin H. Cressey hem till Old England lämnande efter sig minnet av en glad och god kamrat med sinne för fair play och musernas sköna konster.

Sven W. Fält

Nyare Sörmlandslitteratur.

Under de sista trettio åren har intresset för sörmländsk topografi mycket ökats, och en följd därav är, att litteraturen därom i hög grad berikats, ej minst tack vare det år 1931 bildade Södermanlands hembygdsförbunds energiska arbete. Kanske det därför kan vara av intresse att få en tyvärr rätt ofullständig förteckning på vad som under denna tid utkommit.

Aldst är den fina Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria, vars första häfte utkom 1877, och sista, häfte XXXVIII, 1945. Det utgavs av Södermanlands fornminnesförening, som år 1946 sammanslogs med Södermanlands hembygdsförbund. Detta senare har utvecklat stor aktivitet. Dess årsskrift, Sörmlandsbygden, har utkommit från år 1932.

Hembygdsförbundet har också utgivit Sörmländska kyrkor (9 band, 1943—1953), där 124 kyrkor äro beskrivna. Varje kyrkoberskrivning går också att köpa separat.

En annan av dess serier, Sörmländska handlingar, har utgivits i 18 band, som behandla äldre sockenbeskrivningar, ortnamn, dräktskick, sörmlandslåtar, m. m.

Atta turistvägledning ar äro utkomna, de flesta av dem i flere upplagor. Sörmländska fornminnen finnas för fem socknar, och sockenbeskrivningar för fjorton socknar. Det bör dock observeras, att en del socknar själva stått för utgivandet av sina beskrivningar. Dessa äro: Björkvik, Botkyrka, Brännkyrka, Dalarö, Malmköping, Mellösa, Nikolai, Ornö, Taxinge, Turinge, Utö, V. Vingåker, Ytterjärna, Ärla, Ösma och Östertälje.

Östra Södermanlands kulturhistoriska förening i Södertälje utger årligen sedan 1941 Täljebygden.

En livskraftig årlig publikation är Till hembygden, utgiven av Stiftsrådet. 1956 utkom dess 53 årgång! Dess yngre »syster», Stockholms stifts jubok, började utges 1946.

Södermanlands läns jaktvårdsförenings tidskrift har utgivits sedan sekelskiftet. Slutligen får ej glömmas, att Södermanlands-Nerikes nations Majhälsning började den 1 maj 1928.

Bland större verk kan nämnas Strängnäs stift i ord och bild (1948) och Stockholms stift i ord och bild (1946). Ett stort arbete är också det av S. Björkstén och D. Stenberg utgivna samlingsverket Sveriges städer och samhällen, del I—IV (1947—49), där varje socken med sina gårdar får sin beskrivning. Ett likartat uppslagsverk är W. v. Sydow, S. Björkman, Svenska gods och gårdar, del XI—XIV (1938—40). En naturintresserad läser med nöje S. Bergman, K. Curry-Lindahl, Natur i Södermanland (1952) och den år 1953 utkomna En bok om Mälarskapskapen, bygd och näringar genom tiderna, utgiven av Mälarskapskapens hypoteksförening. En trevlig bok i mindre format är I. Schnell, Sörmland genom tiderna, som är ett separat ur Sörmlandsbygden för 1953.

Några sörmlandsstäder ha beskrivits i det av P. Harnesk redigerade samlingsverket Svenska stadsmonografier.

Ett par planschverk kan nämnas: W. Bernhard, Södermanland. Femtio träsnitt (1944) och Prins Wilhelm, M. Rehnberg, Känner Du landet (1950). Ett vackert arbete är också S. Hedar, Högsjögård (1945).

Åtskilliga industriföretag, framförallt i Eskilstuna, ha utgett minnesskrifter. En förnämlig sådan är E. Castegren, Riksbankens pappersbruk i Tumba (1955).

Under de sista tjugo åren ha många hembygdsföreningar bildats i Sörmland, vilka utge antingen skriftserier eller årliga publikationer. Det förra gäller för Eskilstuna museistyreelse, Katrineholm, Mariefred-Kärnbo-Taxinge, Trosa, kanske också för Björkviksgillet i Stockholm. Årsskrifter komma från Brännkyrka, Gåsinge-Dillnäs, Haninge, Hud-

dinge, Sotholms härad, Tunaberg, Öbolandet. Kanske jag glömt några. Kanske »årsskrifterna» ej alltid komma årligen.

Södermanlands spelmansförbund har samlat 56 sörmländska låtar (1956). Att nationens sista sångbok utkom 1954, torde ej vara nödvändigt att här påpeka.

M. Essén

Nylands nation.

Inför sommarens studentmöte på Åland mellan å ena sidan nylänningar och å andra sidan sörmland-närkingar, värmlänningar och västgötar torde en kort presentation av Nylands nation kunna anses befogad.

Nylands nation vid Helsingfors Universitet är några år äldre än vår egen. Dess traditioner är emellertid inte lika obrutna som Södermanlands-Nerikes.

Den 31 maj 1956 hade Nylands nation 559 studenter. De fördelade sig på fakulteter enligt följande uppställning:

	Nylands	Söd.-Nerike
Teologiska fak.	7	37
Juridiska fak.	66	34
Medicinska fak.	87	50
Historisk-filologiska sekt.	199	253
Matematisk-naturvetenskapliga sekt.	87	69
Statsvetenskapliga fak.	61	4
Agrikultur-forstvetenskapliga fak.	29	—
Gymnastiklinje	2	—
Farmaceutisk linje	21	—
Summa	559	447

I ovanstående tabell har endast medtagits aktiva studerande. Jämförelsesiffrorna för Södermanlands-Nerikes Nation hänförs till höstterminen 1956. De mest anmärkningsvärda skillnaderna mellan nationerna ligger i den ringa förekomsten av teologer bland nylänningarna. Där saknas även den dominans för humanister, som är typisk för Södermanlands-Nerikes nation. Medan den senare har 57 procent humanister, uppgår humanisterna inom Nylands nation till omkring 36 procent. Inom Nylands nation är ungefär varannan och inom Södermanlands-Nerikes nation var tredje aktiv studerande kvinnlig.

Nylands nation är den största svenskspråkiga i Helsingfors. I spetsen för nationen står en inspektor med delvis andra funktioner än en uppsaliensk nationsinspektor. Vid sammanträden, där inspektor är närvarande, leder denne förhandlingarna. Posten som inspektor innehas f. n. av juristprofessorn Bo Palmgren. När inspektor inte deltar i sammanträdena, leds dessa av en kurator. Vid sidan av uppgifterna som sammanträdesordförande åligger det också kurator att representera nationen utåt. Han är befriad från de administrativa göromål, som åvilar kuratorerna i Uppsala. Kurator väljes på tre år. Det är inte ovanligt att till kurator väljes en person, som upphört att vara aktiv studerande. Ibland fungerar en universitetslärare som kurator. Den nuvarande innehavaren av ämbetet, pol. mag. Carl Ehrnrooth, är verksam inom affärslivet. Ekonomiska ärenden handläggs av en kamrerare, vars funktioner motsvarar en Andre kurators och skattmästares. Kamrerare är f. n. pol. mag. Hans Pipping.

Den kanske största skillnaden mellan Nylands och Södermanlands-Nerikes nation ligger däri, att nylänningarna har landskap eller »ordinarie möten», som termen lyder, en gång i veckan. Under 1956 var i genomsnitt ett 30-tal medlemmar närvarande vid dessa möten. Programmen vid dessa möten upptas inte enbart av förhandlingar. Tid har också ägnats åt föreläsningar, diskussioner och liknande programpunkter. Ett tisdagsmöte under förra året anslogs till en maskerad; vid ett annat hade man ordnat en »fosterländsk afton».

Varje nation vid Helsingfors Universitet har sin årsfestdag. Nylänningarna har valt den 9 april — Mikael Agricolas dödsdag och Elias Lönnrots födelsedag. Årsfesten inleds med ett program, där huvudpunkten utgör en högtidsföreläsning. Vidare förekommer tal till fosterlandet, till de avlidnas minne samt utdelning av stipendier. Ett sång- och musikprogram finns infläsat bland de många talen. Årsfesten avslutas med supé och dans. Vid 1957 års årsfest intog tre nyvalda hedersledamöter sina platser, nämligen kanslirådet Kurt Antell, samt generalerna Erik Heinrichs och Harald Öhquist. De bägge senare hade vid tiden för första världskriget börjat sin bana som filosofie studerande. De gjorde ett avbrott i studierna för att delta i befrielsekriget, och fick så många uppdrag inom armén att de filosofiska studierna aldrig hann bli återupptagna. År 1957 återbördades de sålunda till nationen som hedersledamöter.

Eftersom Nylands län omfattar Finlands södra kustland, där Porkala ligger, blev glädjen stor bland nylänningarna när detta område den 17 september 1955 blev förklarat fritt. Ett stort antal nationsmedlemmar har deltagit i arbetet på att återställa byggnader och åkrar i brukbart skick, sedan ockupanterna lämnat området. Inom Nylands nation samordnas detta arbete av en särskild Porkalakommitté.

Nylands nation har i Uppsala tre vännationer, Södermanlands-Nerikes, Värmlands och Västgöta. Samverkan med vår nation daterar sig från 1909, då 75 studenter från Helsingfors Universitet besökte Uppsala. Sörmland-närkingarna tycks inom Uppsala Studentkår ha hört till de mest energiska, då det gällde omhändertagandet av de finländska gästerna. Fasta vänskapsband knöts, som alltjämt håller. Kontakten mellan våra nationer har därefter aldrig upphört. Vissa år har den varit inskränkt till utbyte av kontaktstipendiater samt utväxling av officiella representanter vid större festligheter. Andra år har dessa officiella utbyten kompletterats genom privata besök i större eller mindre antal. Det kan tveklöst sägas, att Södermanlands-Nerikes Nation icke med någon annan korporation uppehåller en så intim och kontinuerlig kontakt som med Nylands nation. Sommarens möte på Åland är bara ett uttryck härför. Med stora förväntningar ser vår nations medlemmar fram mot ett möte i större skala med vänner från Nylands nation.

L. B.

Veteranerna.

Räkenskaperna 15/4 1956—31/3 1957.

Ingående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1944 3.960: 54 kr.; Å sparkassa 170: 26; Å postgiro 176: 53. Kronor 4.307: 33.

Inkomster: Avgifter ss. stiftande medlemmar 200:—; Avgifter ss. ständiga medlemmar 400:—; Årsavgifter 1.679:—; Räntor 207: 80. Kronor 2.486: 80. Summa kronor 6.794: 13.

Utgifter: Tryckning och expediering av 1956 års Majhälsning 1.893: 25; Förvaltningskostnader 73:—; Bidrag till kuratorsarvode 50:—. Kronor 2.016: 25.

Utgående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1944 3.960: 54 kr.; Å sparkassa 335: 06; Å postgiro 482: 28. Kronor 4.777: 88. Summa kronor 6.794: 13.

Föreningens nämnd.

Valda ledamöter: Fritiof Söderbäck, f. d. direktör (ordf.), Eric Wahlberg, förbundsdirektör (v. ordf.), Arne Furumark, professor, Sven Frigell, lasarettsläkare (biträdande sekr.), Lars Andér, med. lic.

Självskrivna ledamöter: Stig Claesson, professor, Nationens inspektor, Lennart Bodström, pol. mag., Nationens förste kurator, Ewert Jonson, bankdirektör, Nationens skattmästare (föreningens skattmästare).

Nya medlemmar.

Stiftande: Provinsialläkare Lars Anderbjörk, Lessebo och överläkare Gustaf-Adolf Johansson, Stockholm.

Ständiga: Med. lic. Rune Björhn, Lidingö, adjunkt Margareta Jungnell, Härnösand, lektor Tore Jungnell, Härnösand, läroverksadjunkt Irma Ljunggren, Eksjö, kapten Thure Rahmqvist, Stockholm, docent Erik Rankka, Uppsala, läroverksadjunkt Carl-Erik Ringhammar, Mjölby och polisintendent Alvar Zetterquist, Stockholm.

Samtliga ovannämnda medlemmar har tidigare tillhört föreningen som årligt betalande.

Arligt betalande: Rektor Bernhard J:son Ernestam, Uppsala, fil. dr.
Karl-Gunnar Lindkvist, Sala, fil. lic. Bengt G. Rundblad, Uppsala
och jur. kand. Ingemar Ögren, Örebro.

Avgifterna för 1957.

Arsavgiften till Veteranerna är 5 kronor. Ständig ledamot erlägger minst 50 kronor; understödande ledamot 100 kronor. Avgiften erläggs lämpligast genom insättning å postgirokonto 25906, Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner. Exemplar av tidigare årgångar av Majhälsning finns alltså i lager. De försäljas till ett pris av 1:— per årgång. Varje landsman, som tillhört Nationen efter 1927 kan sålunda genom inköp av önskat antal Majhälsningar för en fyllig skildring av nationslivet under den egna studietiden.

Södermanlands-Nerikes Nations majhälsningar 1948—1957.

21. 1948	Tierp	58 sid.	26. 1953	Tierp	47 sid.
22. 1949	»	72 »	27. 1954	»	48 »
23. 1950	»	66 »	28. 1955	»	48 »
24. 1951	»	55 »	29. 1956	»	59 »
25. 1952	»	94 »	30. 1957	»	72 »

Uppsatser och tal m. m.

- ARNE, T. J.: *Minnen från svunna tider*. 1955: 39—40.
ASPLUND, KARL: *För vett och vetande. En sörmlandsstudent som blev folkbildare*. 1954: 29—33. III.
L. B.: *Nylands nation*. 1957: 62—64.
L. B.: *Studentfamiljerna och bostadsfrågan*. 1957: 44—46.
BODFORSS, SVEN: *Toå sörmlänningar resa till Norge*. 1952: 80—85.
BRB: *Ett hundraårsminne*. 1954: 33—37.
BREMBERG, LARS: *Eva Neander. Släkt och dikt*. 1956: 48—58.
BROAD, C. D.: *Collegesystemet i Cambridge*. 1953: 44—45.
BÄCKGREN, KARL: *Några akademiska fäder*. 1952: 73—77.
CENTERWALL, OTTO: *En återknuten kontakt*. 1952: 59—61.
CHRISTIANSSON, HANS: *En sörmland-nerkings resa i Tornedalen 1825*. 1954: 43—47.
ESSEN, MATTS: *Sällskapet V. f. N:s stipendiefond*. 1948: 53.
ESSEN, MATTS: *Sällskapet V. f. N:s stipendier*. 1952: 89.
ESSEN, MATTS: *Sigrid Ohlsson-Persson och hennes donation*. 1956: 33—35. III.
ESSEN, MATTS: *Nyare Sörmlandslitteratur*. 1957: 60—62.
FÄLT, SVEN: *Som stipendiat i Marburg*. 1956: 44—48.
FÄLT, SVEN: *Poeten från Cambridge*. 1957: 55—60. III.
GERLAND, MARIANNE: *Lucia och tärnan därunder på frammarsch*. 1952: 48—54.
HAMBERT, OLLE: *Tal till hembygden, majmiddagen 1948*. 1949: 65—69.

- HELANDER, DICK: *Trehundra år*. 1952: 30—32.
- HELLBERG, LARS: *HV — en ny nationsförening*. 1955: 46—47.
- HOLMQUIST, GUNNAR: *Trettioalet in memoriam*. 1951: 50—53.
- HYLTÉN-CAVALLIUS, RAGNAR: *Spektiv och leverne i seklets gryning*. 1951: 39—42.
- HYLTÉN-CAVALLIUS, RAGNAR: *Våra »nationaloperor» och deras förebilder*. 1954: 37—42.
- INGER, GÖRAN: *Som stipendiat i Cambridge*. 1953: 41—43.
- KRÖNIKÖREN: *Krönika om speafärden i Österled hösten 1947*. 1948: 47—52. III.
- LARSSON, ERIK: *Kring ett 300-årsjubileum*. 1953: 29—40. III.
- LARSSON, ERIK: *Då Glunten mötte Rosenblom*. 1955: 41—46. III.
- LARSSON, ERIK: *Ernst Hugo Gyllander*. 1957: 39—44.
- LINDER, ERIK HJALMAR: *Parkettgolv och kvinnoemancipation*. 1951: 48—50.
- LUNDQVIST, NILS: *När det nya nationshuset invigdes*. 1951: 34—39.
- LUNDQVIST, NILS: *Några personliga hägkomster av Olof Hammarsten*. 1952: 55—59.
- LÖW, BENGT: *Sörmlänningar och nerikingar vid akademien i Dorpat under 1600-talet*. 1949: 34—55.
- LÖW, BENGT: *Sörmlänningar och nerikingar vid akademien i Greifswald 1595—1815*. 1950: 36—63.
- MEYER, MICHAEL: *Oxford and Uppsala — a comparison*. 1949: 63—64.
- MURRAY, WALTER: *Strödda minnen från Södermanlands-Nerikes nation på 1890-talet*. 1951: 31—34.
- NYLUND, DAVID: *Hemmet för skördar och minnen*. 1952: 61—67.
- RUNDBLAD, BENGT G.: *Nationen och landsmännen. — Några reflexioner med anledning av en sociologisk undersökning*. 1949: 56—62.
- SAMZELIUS, JONAS L:SON: *Nationsgårdens framtid*. 1950: 31—35. III.
- SAMZELIUS, JONAS L:SON: *Om den svenska nationsrättningens tillkomst och karaktär samt om Södermanlands och Nerikes landskap och societeter 1648—1667*. 1952: 33—47. III.
- SAMZELIUS, JONAS L:SON: *Nationsmatriklarna före 1905*. 1952: 89—90.
- SAMZELIUS, JONAS L:SON: *Några byggnadsfrågor. 1*. 1955: 35—39. III.
- SAMZELIUS, JONAS L:SON: *Några byggnadsfrågor. 2*. 1956: 36—43. III.
- SAMZELIUS, JONAS L:SON: *Några Byggnadsfrågor 3*. 1957: 46—55. III.
- SKOTTSBERG, CARL: *Adopterad landsman*. 1952: 67—70.
- SÖDERBÄCK, SIGRID: *Landsmaninna i brytningstid*. 1951: 45—48.
- SÖDERMAN, MARTIN: *Från vikingatidens slut*. 1952: 86—88.
- SOMMARSTRÖM, HUGO: *Södermanland—Närke 1907—1917*. 1952: 77—80.
- THUNANDER, GUNNAR: *Den nationella rörelsens bland studenterna under 1900-talets två första decennier. Tre minnen*. 1952: 70—73.
- WETTERSTRAND, NILS E.: *På långfärd med madagaskariter*. 1951: 42—45.

In memoriam.

- Ahmée, Melcher. Av M. J. 1950: 30.
- Andersson, Bengt. Av Sven Frigell. 1957: 38—39.
- Andersson, Lars Gabriel. Av Nils Lundqvist. 1951: 21—23. III.
- Andersson, Otto. Av Matts Essén. 1953: 27.
- Angeldorff, Thor. Av Matts Essén. 1953: 23—24.
- Arwedson, Harry. Av Daniel Nylin. 1954: 21—22.
- Asplund-Thorsell, Ingrid. Av Torsten Lagerstedt. 1956: 28—29. III.
- Berg, Ruben G:son. Av Nils Lundqvist. 1948: 26—28. III.
- Blomqvist, Knut. Av Bertil Forssell. 1955: 26—27.
- Bodström, Bertil. Av H. L—r. 1949: 21.
- Bolin, Signhild. Av Matts Essén. 1953: 25.
- Boström, Wollmar. Av M. Essén. 1957: 30—31. III.
- Bruhn, Erik. Av I. Ingers. 1955: 32—33.
- Carlson, Mauritz. Av Fritiof Söderbäck. 1957: 27—29. III.
- Cederblad, Carl. Av Torgil Ringmar. 1954: 24—27. III.
- Cederblad, Sven. Av A. E. S. 1957: 33—35.
- Christiansson, Carl. Av Harry Guldberg. 1949: 30—31. III.
- Christiansson, Gustaf Albert. Av Alf Corell. 1957: 26—27.
- Collini, Gustaf. Av Arne Hassler. 1956: 23—26.
- Dahlqvist Styrbjörn. Av Ragnar Hyltén-Cavallius. 1953: 26—27. III.
- De Geer, Jean-Jacques. Av Martin Jansson. 1950: 29—30. III.
- De Ron, Fredrik. Av Sven Sällström. 1954: 27—28.
- Dohwitz, Per Arnold. Av Bo Löwenström. 1948: 38—40. III.
- Ekeberg, Wilhelm. Av M. J—n. 1948: 37—38.
- Ekman, Olle. Av M. J—n. 1948: 36.
- Ekstrand, Samuel. Förf. ej angiven. 1952: 23—24.
- Enberg, Olof. Av Nils E. Wetterstrand. 1949: 27. III.
- Ericson, Nils. Av M. Essén. 1957: 32.
- Erikson-Rogsmo, Allford. Av Ola Månsson. 1953: 21—22. III.
- Prins Eugén. Av Sixten Strömbom. 1948: 41—46. III.
- Fahlström, Thore Konrad. Av M. Essén. 1954: 27.
- Forsberg, Hans. Av Harry Guldberg. 1950: 22—23. III.
- Forsing, Helge. Av John Hellström. 1949: 22.
- von Friesendorff, Carl August. Av David Nylund. 1952: 22—23. III.
- Gyllenswärd, Helmut. Av Albin Rapp. 1951: 28.
- Göthlin, Gustaf. Av Sven Kraepelien. 1950: 27—28. III.
- Hallgren, Erik. Av Hilding Celander. 1949: 31—33. III.
- Hasselrot, Bror C. Av Carl Olof Bergström. 1951: 19—20. III.
- Haugard, Joel. Av Karl Bäckgren. 1949: 24—26. III.
- Helander, Richard. Av Ingemar Widebeck. 1957: 32—33.
- Holmquist, Ewald. Av Gunnar Westerlind. 1953: 22—23. III.

- Isacsson, Erik Hagbard.* Av M. Essén. 1954: 22.
Jansson, Martin. Av Sven Frigell. 1954: 20—21. III.
Jansson, Tim. Av Lars-Olow Nyberg. 1955: 34—35. III.
Jernbergh, Lars. Av David Nylund. 1955: 25—26.
Johansson, Arvid. Av Matts Essén. 1953: 28.
Jonsson, Elof Sigfrid. Förf. ej angiven. 1954: 23—24.
Kihlstedt, Helge. Av Carl Olof Bergström. 1950: 23.
Kittinger, Alois. Av Martin Sjöström. 1957: 35—36.
Kjellander, Johan Aron. Av Per Axel Björkman. 1955: 24—25.
Klingberg, Sten Gustaf. Av Erhard Morén. 1951: 26—28. III.
Koraen, Carl Axel. Av Nils Lundqvist. 1954: 23.
Kullander, Gunnar. Av M. Essén. 1956: 22—23.
Källgren, Carl. Av Nils Lundqvist. 1948: 35—36.
Landén, Ebbe. Av Erik Esking. 1953: 24—25.
Larson, Adolf Fredrik. Av Martin Jansson. 1951: 30.
Lenander, Karl Victor. Förf. ej angiven. 1957: 32.
Lennmalm, Emil. Av M. J—n. 1948: 34—35.
Lewenhaupt, Gustaf Adolf. Av Nils Lundqvist. 1952: 24—25.
Lilliehöök, Johan. Av M. J. 1950: 25.
Lindeberg, Hugo. Av Martin Jansson. 1952: 25—26.
Lindeberg, Sten. Av M. Essén. 1955: 33—34.
Lindgren, Gunnar. Av E. 1956: 32.
Lindgren, Josef. Av Ragnar Gullstrand. 1955: 33.
Loenbom, Otto Filip. Av Martin Jansson. 1951: 21.
Lundell, Gunnar. Av Gustaf-Adolf Johansson. 1951: 28—30. III.
Lundqvist, Nils. Av Erik Wellander. 1955: 27—29. III.
Malmgren, Hugo. Av Samuel Hennichs. 1957: 31—32.
Meyer, Ernst A. Av Erik Wellander. 1954: 28.
Murray, Walter. Av Frithiof Hydbom. 1957: 25—26. III.
Möller, Hugo. Av Åke Ståhlberg. 1956: 21.
Neander-Nilsson, Sanfrid. Av Gunnar Sörbom. 1951: 24—25.
Nilsson, Arvid H. Av Areld. 1950: 28—29. III.
Norrsell, Knut Rudolf Arvid. Av Magnus Wistrand. 1949: 23.
Nyrop, Gerd. Av Kerstin Forshällen. 1956: 30—31.
Nystedt, Elias. Av Gunnar Storm. 1950: 26—27.
Nyström, Bertil. Av M. E—n. 1951: 23—24.
Oldenburg, Henrik. Av Sven Frigell. 1955: 29—31.
Olsson, Sam. Av Carl Olof Bergström. 1953: 20—21. III.
Ordell, Einar. Av Gunnar Sörbom. 1952: 26—27. III.
Ottosson, Oliver. Av M. J—n. 1948: 36.
Petri, Torsten. Av Georg Kling. 1949: 26.
Ploman, Edward. Av M. J—n. 1948: 37.
Reuterswärd, Wilhelm. Av Nils Lundqvist. 1952: 27—28.

- Rosander, Knut Arvid.* Av Sven Blom. 1949: 23.
von Rosen, Eric Carl Gustaf Bloomfield. Av Gösta Berg. 1949: 19—21. III.
Rudberg, Otto. Av Martin Jansson. 1948: 33—34.
Sandin, Lars. Av Bengt Friman. 1952: 28—29. III.
Schmidt-Nielsen, Sigval. Av Sven Bodforss. 1957: 29—30. III.
Sernander, Sven. Av Sven Frigell. 1948: 31—33. III.
Sommarström, Josua. Av Richard S. Björkdahl. 1956: 26—27.
Stenbeck, Johan Richard. Av Folke Tyrbjörn. 1949: 33.
Ståhlberg, Ernst. Av M. J. 1950: 30.
Sundström, Johan August. Av Matts Essén. 1953: 25.
Swederus, Hjalmar. Av Nils Lundqvist. 1952: 25.
Söderborg, Benkt. Av M. Essén. 1955: 31—32. III.
Söderman, Martin. Av Sven Frigell. 1956: 29—30. III.
Söderström, Carl. Av Tore Strandberg. 1950: 24—25.
Unger, Abraham. Av Elias Stenius. 1949: 28—29. III.
Wattrang, Nils Adolf. Av M. Essén. 1955: 32.
Wellander, Carl. Av Nils Lundqvist. 1948: 28—31.
Westerblad, Carl August. Av M. Essén. 1956: 22.
Wetterstrand, Nils. Av M. Essén. 1956: 23.
Wiberg, Lars. Av Gustav Karlsson. 1956: 27—28. III.
Wibebeck, Bengt. Av M. Essén. 1956: 22.
Widlund, Karl-Emil. Av M. Essén. 1954: 22.
Wretling, Axel. Av M. J—n. 1948: 34.
Yngström, Per. Av Martin Jansson. 1952: 29.
Zachrisson Ragnar. Av Yngve Åkerrén. 1951: 25—26.
Åkerrén, Yngve. Av Edvard Thermanius och Sven Kræpelien. 1957: 36—38. III.

Från vår till vår. (Förste kurators årsberättelse):

21. 1947—1948 1948: 3—17. Av Bengt H. Persson—Nils Brage Nordlander.
 22. 1948—1949 1949: 3—11. Av Ulla Odmark—Lennart Odeback.
 23. 1949—1950 1950: 3—13. Av Folke Wistrand—Carl Strandberg.
 24. 1950—1951 1951: 3—11. Av Lennart Nordlund.
 25. 1951—1952 1952: 3—14. Av Torsten Larsén—Staffan Haeger.
 26. 1952—1953 1953: 3—11. Av Ingvar Folkesson—Bertil Gejrot.
 27. 1953—1954 1954: 3—12. Av Olle Segerdahl—Lars Bremberg.
 28. 1954—1955 1955: 3—16. Av Lars Bremberg—Göran Inger.
 29. 1955—1956 1956: 3—13. Av Anders Ligner—Erik Larsson.
 30. 1956—1957 1957: 3—16. Av Sven Fält—Lennart Bodström.

Förteckning över nyinskrivna landsmän: varje årgång.

Förteckning över avlidna landsmän: varje årgång.

Förteckning över avlagda examina och doktorspromotioner: varje årgång.

Förteckning över ämbetsmän, kommittéledamöter, revisorer m. m.: varje årgång.

Utgående balanser över nationens räkenskaper: varje årgång.

Föreningen Södermanlands-Nerikes Nations veteraner:

Arsberättelser: varje årgång.

Sammanträdet den 30 april 1947. Av Lars Andér. 1948: 54.

EFTERLYSNING.

I samband med förberedelserna för årets uppförande av På Madagaskar påträffades i Universitetsbiblioteket en upplaga från 1870 av På Madagaskar. Eftersom den var okatalogiserad, var den icke tidigare känd. Det kan tänkas, att det hos någon äldre landsman finns bevarat ytterligare något exemplar av samma upplaga. I Nationens musikbibliotek skulle ett sådant exemplar bli en raritet. Den som känner till existensen av ytterligare något exemplar av 1870 års upplaga, uppmanas att meddela sig med Nationen.

I nationsbiblioteket skall enligt katalogen finnas

Schlyter, C. J. (& Collin, H. S.) (utg.); Samling af Sweriges gamla lagar. 1—13. Stockholm & Lund 1827—1877.

Sedan någon tid fattas följande tre delar:

3. Uplands-Lagen. Stockholm 1834.

9. Skåne-Lagen. Lund 1859.

11. Konung Magnus Erikssons Lands-Lag. Lund 1869.

Serien har varit komplett intill ganska sen tid.* Genom misstag av ena eller andra slaget saknas emellertid uppgift på vem som har lånat ett eller flera av ovannämnda band. Då det är möjligt att vederbörande redan hunnit lämna Nationen, vidarebefordras genom Majhälsningen bibliotekariens maning till var och en att i sin stad undersöka om han eller hon möjligen har någon av de felande volymerna. För bibliotekarien blir det en glädjedag, då han kan få böckerna åter.